

- ⊕ **Festes:** Els carnavals que no us podeu perdre
- ⊕ **Cultura popular:** La Ruta Eulalienca
- ⊕ **Lletres:** Homenatjar Maragall sota un ametller florit

AMNISTIA INTERNACIONAL: 'ESPEREM QUE ACABIN ELS PROCEDIMENTS JUDICIALS ABANS DE DIR SI SÓN PRESOS DE CONSCIÈNCIA'

ENTREVISTA ENRIC MORERA PRESIDENT DE LES CORTS

*'El cas Gürtel m'obliga a ser més estricte
en la demanada de transparència'*

ANÀLISI DE L'ARAVOT Un últim any per a la consolidació d'un nou model polític i social al País Valencià

SANT ANTONI WARS

MERCÈ IBARZ

Fotografia: Xarxa Ciutat Vella

Els desnonaments invisibles ataquen la ciutat i s'hi expandeixen com una pandèmia urbanística i cívica

Ho veig pel finestral de casa. Un dels pisos del costat ha quedat buit, hi vivia una parella jove amb dues nenes petites. Els patis són un espai de comunicació fantàstic, amb els anys els veïns ens acompanyem els uns als altres sovint. J, amb qui comparteixo neguits del procés, m'informa: els veïns joves han hagut de deixar el pis al cap de deu anys de viure-hi, la propietat no els ha renovat el contracte. En sis mesos, han hagut de buscar-se la vida i trobar un altre pis. Per sort l'han trobat a Gràcia, no han hagut de canviar les nenes d'escola.

Cada mes, gairebé cada dia, ho veig pel barri, a la dreta de l'Eixample, prop de Gràcia i de la Sagrada Família: canvis en el veïnatge, anuncis a les portes i a les parets per a comprar pisos i finques, lloguers abusius que s'apugen sense miraments un 30% o més. Alguns dels desnonaments són visibles –s'intenten evitar, els veïns aconsegueixen petits ajornaments i prou– i d'altres no es veuen.

El dels meus joves veïns és un d'aquests desnonaments invisibles. No els han volgut ni renovar el contracte. A J i la seva família no els pot passar –en principi– perquè el seu lloguer és de renda antiga, fa trenta anys que hi viuen. Calculem que el propietari vol reformar l'habitatge d'on ha expulsat els joves veïns i posar-hi un lloguer astronòmic, si no és que decideix fer-ne un pis turístic. És un pis gran de l'Eixample, dels que van de la galeria del fons al carrer del davant. De moment, el pis és buit i no s'hi veu cap indici d'obres. No sabem què podien pagar de lloguer, calculem

De Barcelona estan desapareixent els propietaris de finques no especuladors, que també n'hi ha. O n'hi havia

Ja abans de la crisi del 2008 havia tornat el barraquisme a Barcelona. No sembla que recordem que la crisi va ser sobretot immobiliària

que uns 900 – 1000 euros o potser una mica més. Potser el sou d'un d'ells. Què volen més els propietaris?

Barcelona és una ciutat de rendistes immobiliaris. No sé si se'n coneix el cens, quants n'hi ha i com està repartida aquesta propietat en el sòl urbà. Hi ha molta propietat vertical, de finques que pertanyen a un sol propietari, potser a dos o tres de la mateixa família que, al cap dels anys, se l'han distribuït. Però, ara, aquests rendistes, aquests urbanotinentes, estan sent reemplaçats pels fons voltors, inversors sense escrúpols que no han de donar la cara. Els llogaters ni saben qui són ni ho poden saber. Estan desapareixent els propietaris no especuladors, que també n'hi ha. O potser he d'escriure que n'hi havia.

Sant Antoni Wars és una pandèmia urbana.

Per això la plataforma Fem Sant Antoni ha entrat aquesta setmana en acció. Fa visible el problema amb una campanya per les xarxes socials i les bústies del barri que també ha arribat aquests dies als mitjans. 'Ets un dels 3.500?', pregunten. És la xifra dels contractes de lloguer que enguany caducaran. El cens prové del departament d'estadística de l'ajuntament. Des de la llei del 2013, els contractes són de tres anys. Tres anys! Amb prou feines tens uns mesos de respir quan els signes. L'entitat ara mira de localitzar els veïns i procurar-los l'assessorament. L'obertura del nou mercat de Sant Antoni pot ser una baula més del procés d'encariment del barri que ha foragitat tants veïns i l'ha convertit en lloc de moda i d'abús urbà. Gentrificació és una paraula que em cansa, amaga el seu sentit més fort: *abús urbà*.

Més informació de la pandèmia l'estan recopilant la gent del Sindicat de Llogaters, constituït fa ben poc. Existeix en moltes ciutats europees i aquí no ha arribat fins ara. Ha trigat, però millor ara que mai.

Mentrestant, el barraquisme barceloní prossegueix. Els polítics poden anar preparant la campanya municipal de les eleccions de l'any que ve dient que s'ha incrementat en aquesta legislatura, però ja abans de la crisi del 2008 s'havien tornat a instal·lar xaboles a Collserola. Només cal mirar les hemeroteques i preguntar-ho als experts i als veïns. No sembla que recordem gaire que la crisi va ser en gran manera immobiliària. Com si l'expressió 'bombolla immobiliària' fos del temps de la Mariacastanya. Doncs no. No sols és el referent actual sinó que s'està reproduint a un ritme vertiginós, també per l'economia del turisme.

Un altre veí em comenta que potser no remarquem prou qui es va inventar el terme *turismofòbia* i no lliguem caps entre el diari que ho va fer, el més antic de la ciutat, i el centenar o més de finques de lloguer dels seus propietaris.

Mentre els veïns parlem i en prenguem consciència, rai. Ara: no badem. ■■

QUÈ PASSA ENTRE JUNTS PER CATALUNYA I ERC?

PERE MARTÍ

Elsa Artadi i Anna Tarrés. ACN

Junts per Catalunya registra en solitari la reforma de la llei per a investir Puigdemont mentre ERC demana temps *La majoria de sindicats de les Illes aproven el decret pel català a la sanitat**

TEMA DEL DIA

Màxima tensió. Les negociacions entre Junts per Catalunya i ERC per a pactar la investidura passen per un moment de màxima tensió per les discrepàncies de fons que mantenen a l'hora d'encairar-la. Junts per Catalunya defensa que el candidat a la investidura ha de ser Carles Puigdemont, d'acord amb el mandat electoral de les eleccions del 21 de desembre, i Esquerra, sense renunciar oficialment a Puigdemont, condiona aquesta investidura al fet que es tingui en compte la 'línia autoritària' de l'estat espanyol i que no tinguin conseqüències penals. Per als republicans, aquesta és una 'línia vermella' que no s'ha de traspasar i són més partidaris de trobar una fórmula que 'reconegui' Puigdemont

compatible amb un govern 'efectiu' a Catalunya.

Aquesta línia vermella condiona unes converses que ningú no vol donar per trencades per no aparèixer com a culpable de la ruptura. Però la decisió de Junts per Catalunya de registrar en solitari la reforma de la llei de presidència per a poder investir Puigdemont telemàticament ha fet aflorar el conflicte. Esquerra demana més temps per a tancar un pacte 'global', però la formació de Puigdemont creu que ja ha esperat massa i ha optat per forçar un ple al parlament perquè es voti la reforma. Ara la decisió és en mans de la mesa, que s'ha de reunir dimarts que ve i on els membres d'ERC hauran de dir si accepten la proposta o la rebutgen.

Tal dia com avui.

Un 9 de febrer de 1991 es va fer el referèndum per la independència de Lituània respecte de la Unió Soviètica amb una participació del 84% i un 91% de vot afirmatiu

Hi ha temps fins dimarts per a reconduir la situació i totes dues formacions asseguren que continuaran negociant, però el pas de Junts per Catalunya deixa poc marge a Esquerra.

Els republicans prioritzen assolir un acord 'global' que vagi més enllà de la investidura i que inclogui un pla de govern detallat i programat de la pròxima legislatura. Aquest pla preveu un 'reconeixement' del govern a l'exili però també un acord per a una investidura 'operativa i efectiva' a Catalunya. Junts per Catalunya no es tanca a parlar de les línies del pròxim govern, però vol situar la direcció política de l'executiu sobre la figura de Carles Puigdemont i invertir un president de la Generalitat de perfil tècnic que encapçali un govern de gestió.

Ara com ara, el desllorigador de les converses sembla llunyà, tret que alguna de les parts cedeixi. El fet que els dirigents d'ambdues formacions siguin l'un a Brussel·les i l'altre, Oriol Junqueras, a la presó d'Estremera, dificulta el diàleg i alenteix les decisions. Però el temps passa i el 155 va fent forat a l'espera que Junts per Catalunya i ERC arribin a un

acord que permeti d'aplicar el resultat de les eleccions i desencallar la legislatura.

ALTRES QÜESTIONS

El decret pel català avança. La majoria de sindicats de la sanitat de les Illes donen suport al decret. Avui, la Mesa sectorial del Servei de Salut de les Illes Balears ha donat el vist-i-plau al decret que regula l'ús del català en la sanitat pública, que només ha tingut el vot en contra del CSIF i del Sindicat Mèdic de les Balears (Simebal). El document ha tingut el suport del 65% de la representació sindical: CCOO, UGT, el Sindicat d'infermeria (Satse) i el Sindicat d'Auxiliars d'infermeria (SAI). Després d'aquesta votació, el text serà remès al Consell Consultiu, per via d'urgència, per a la posterior aprovació definitiva al Consell de Govern. Mentrestant, el govern ha enviat una carta a la ministra espanyola de Sanitat, Dolors Montserrat, que va demanar la retirada del decret pel català a la Sanitat i el va qualificar de 'dantesc i terrible'. La consellera de Salut, Patrícia Gómez, ha justificat la missiva pel 'desconeixement' que ha demostrat la ministra perquè el decret no perjudica els professionals de la salut.

El decret estableix una moratòria de dos anys per a poder acreditar el coneixement del català.

LA DADA

Camins és la cançó que va tocar Sopa de Cabra en l'acte final de la campanya pel sí al referèndum de l'1-O que es va fer el 29 de setembre de l'any passat a l'avinguda Maria Cristina de Barcelona. Per haver participat en aquell acte, la Guàrdia Civil els va trucar demanant-los les factures del concert. Avui, Gerard Quintana ha confirmat la trucada i ha explicat que 'no hi ha factures perquè no vam cobrar res'. El cantant ha defensat la participació del grup en l'acte perquè 'no s'ha de tenir por de voler exercir els drets democràtics i defensar que tothom pugui votar'. La cançó la podeu escoltar fent clic a la imatge.

TAL DIA COM AVUI

Un 9 de febrer de 1991 es va fer el referèndum per la independència de Lituània respecte de la Unió Soviètica amb una participació del 84% i un 91% de vot afirmatiu. La Comissió Europea va reconèixer la nova República el 28 d'agost del mateix any.

ARIADNA RIBAS

‘A Amnistia Internacional esperem que acabin els procediments judicials abans de dir si són presos de consciència’

Entrevista amb la coordinadora d'Amnistia Internacional a Catalunya

JOSEP REXACH

Dos dies després de l'empresonament de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, Amnistia Internacional feia un comunicat per a demanar que els retiressin els càrrecs de sedició –llavors encara no els havien encausat per rebel·lió– i que fossin alliberats de manera immediata. Però entre l'opinió pública catalana va indignar una qüestió: que no els consideressin presos de consciència, tenint en compte que Amnistia Internacional no fa servir la consideració de 'pres polític' perquè no té una accepció internacionalment reconeguda. Per saber-ne els motius, parlem amb la coordinadora d'Amnistia Internacional a Catalunya, Ariadna Ribas. Ens explica que fins que els processos no estan molt avançats, no acostumen a pronunciar-se: 'Fa vuit mesos que el president d'Amnistia Internacional Turquia és empresonat i no l'hem declarat pres de consciència.' Sobre els ex-consellers, diu que no poden ser considerats presos de consciència perquè els seus actes anaven en contra d'una sentència del Tribunal Constitucional que suspenia i prohibia aquells mateixos actes. També li demanem sobre això.

—Per què Jordi Sànchez i Jordi Cuixart no els considereu presos de consciència?

—Perquè som en una fase molt inicial del procediment judicial. Amnistia Internacional normalment acostuma a esperar que acabin els procediments judicials, o que estiguin molt avançats, per determinar que una persona és pres de consciència. Som en una fase d'instrucció en què els delictes no estan qualificats i els càrrecs són provisionals i, per tant, en una fase molt inicial. Com a referència, fa vuit anys que Amnistia Internacional Turquia té el seu president empresonat acusat de terrorisme en aquesta campanya que fa el govern contra defensors dels drets humans. Fa vuit mesos que és a la presó i no l'hem declarat pres de consciència. Vull dir que és el procediment que seguim en tots els casos.

La situació dels drets humans a Catalunya és una prioritat per a tot el moviment internacional

Ja fa temps que Amnistia està preocupada per temes de llibertat d'expressió a Espanya

—Llavors, ha d'acabar la fase d'instrucció o hi ha d'haver una sentència després del judici oral perquè us posicioneu?

—Quan diem que el procediment ha d'estar acabat o molt avançat és perquè necessitem tenir accés a documentació que ara no tenim. Necessitem proves i dades i, per tant, això passa en una fase molt més avançada del procediment. Normalment, quan acaba el judici. Nosaltres ja denunciem vulneracions de drets humans encara que no hagin estat declarats presos de consciència. En el cas dels Jordis, dos dies després que els empresonessin, el 18 d'octubre, ja demanàvem la retirada dels càrrecs per sedició, que és el que tenien llavors, i que sortissin immediatament de la presó preventiva. Entenem que no estava justificada. I amb la interlocutòria d'aquesta setmana, demanem també la retirada del càrrec de rebel·lió. La valoració, la fem respecte a la decisió que ha pres el tribunal per Jordi Sànchez, que és qui va demanar la sortida de presó, però ho apliquem també a Jordi Cuixart.

—Segons Amnistia Internacional, cito textualment, 'els presos de consciència són aquelles persones que, sense haver fet servir la violència ni haver-ne propugnat l'ús, són empresonades o sotmeses a altres restriccions de la seva llibertat'. Si demaneu la retirada dels càrrecs de rebel·lió, enteneu que no hi ha violència i, per tant, ja podrien ser considerats presos de consciència.

—Sí, però hi pot haver altres elements en el judici que impliquin un altre delictes. Per exemple, que hi hagi un possible delictes de desordre públic, que tingui unes conseqüències penals. És per això que esperem que el procediment avanci i puguem valorar tots els elements.

—Si hi hagués algun delictes, en tot cas seria el de desordre públic?

—Exacte. En tot cas, a parer nostre, seria un possible delictes de desordre públic. No som nosaltres qui hem d'avaluar si hi ha un delictes o no, perquè no és el nostre paper. Però per això esperem, perquè hi ha altres elements en el procediment

que nosaltres necessitem documentar. A més, perquè Amnistia Internacional declari algú pres de consciència, la càrrega de la prova ha de recaure contra nosaltres, independentment del que passi en el procediment judicial. Per tant, nosaltres hem de documentar que, efectivament, és innocent, no ha comès cap delictes que pugui justificar la seva entrada a presó i que descartem qualsevol motiu pel qual se'n justifiqui l'estada a presó. Per tant, que estem segurs que són a la presó exclusivament per les seves conviccions polítiques, religioses, per l'orientació sexual o per l'origen ètnic.

—Els posicionaments d'Amnistia Internacional Espanya i Europa també els compartiu?

—Són els mateixos. És el posicionament d'Amnistia Internacional. I les coses que diem en aquest cas serviran per a altres casos en altres països. Per aquest motiu, el posicionament sempre és internacional.

—Amnistia Espanya deia a les xarxes recentment: 'No considerem els membres del govern presos de consciència perquè són acusats d'actuacions que poden constituir delictes.' Però és evident que totes les acusacions poden ser delictes.

—Entenem que en el moment que els membres del govern fan accions encaminades a l'organització del referèndum hi ha un possible indicatiu de delictes, perquè anaven en contra d'una sentència del TC que suspenia i prohibia aquells actes.

—Llavors, els límits d'Amnistia Internacional els marquen les lleis?

—El dret internacional no ens dóna prou elements per a qüestionar la legitimitat d'aquesta sentència del TC. Entenem que hi pot haver un procediment judicial legítim, perquè era una actuació que anava en contra d'una sentència. Aquest procediment, que nosaltres considerem legítim des del punt de vista judicial, no impedeix que Amnistia Internacional continuï fent un seguiment dels casos dels consellers perquè hi hagi un judici

just, per a garantir que la presó preventiva es revisi periòdicament i recordant a les autoritats judicials que aquest sempre és un últim recurs, que no es pot atribuir la violència als membres del govern. Entenem que ells van fer convocatòries a una mobilització amb oposició pacífica i que, per tant, els actes puntuals violents que es poden donar en aquest context no els poden atribuir a ells a títol personal.

—Per tant, per què no demaneu que els retirin el delictes de rebel·lió?

—Bé, el dret internacional no és gaire clar i separa societat civil d'autoritats públiques. Per això, també distingim entre Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, d'una banda, i autoritats públiques, d'una altra. En el cas d'autoritats públiques, els estàndards internacionals de drets humans no són tan clars en aquest sentit. Nosaltres fem una anàlisi sobre tota aquesta part de violència que imputen als càrrecs, i encara no en tenim una conclusió. Per això en aquest cas no hem fet una petició com la de Sànchez i Cuixart.

—Entenc que esteu en contacte amb altres delegacions d'Amnistia arreu del món. Els últims avisos que heu hagut de fer pel cas català, els preocupen?

—La situació dels drets humans a Catalunya és una prioritat per a tot el moviment internacional. L'equip que fa seguiment de la situació de Catalunya és un equip internacional repartit entre Londres, Madrid i Barcelona. Des de Londres es monitora la situació per garantir que els nostres posicionaments són internacionals, compleixen estàndards internacionals, que són comuns i es poden aplicar a qualsevol situació. De fet, la feina d'Amnistia sobre la situació de drets humans ve de molt abans de l'empresonament dels Jordis i dels alts càrrecs, i el mes de setembre ja vam fer una denúncia pública sobre la retallada en temes de llibertat d'expressió a Catalunya. I l'1-O va venir una missió d'observació amb investigadors que van documentar l'ús excessiu i desproporcionat de la força per part de la policia nacional i la Guàrdia Civil. I és una bona

Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, el 16 d'octubre, abans d'entrar a l'Audiència espanyola. ACN

notícia la que es va saber dimecres, d'un jutge d'instrucció de Barcelona que ha citat a declarar com a investigats dos antidisturbis per una acció policíaca a l'escola Mediterrània, i que de fet és un cas que Amnistia va documentar el mateix dia 1.

—I creieu que és un problema puntual i orgànic en el funcionament de l'estat espanyol?

—Ja fa temps que Amnistia està preocupada per temes de llibertat d'expressió a Espanya, en el marc de la reforma legislativa molt anterior a la situació de Catalunya, la reforma de llei orgànica de Seguretat Ciutadana, la reforma del codi penal i l'ús del delictes de terrorisme. Vull

dir que, en matèria de llibertat d'expressió, reunió i manifestació, a Amnistia Internacional, ja des de l'11-M, tenim preocupacions en aquest sentit. No és una preocupació nova.

—Molta gent és crítica amb Amnistia per la lentitud amb què es pronuncia.

—Som una organització molt estricta, i som lents perquè necessitem documentar tot allò que denunciem. I quan ho documentem, hem de tenir fonts diferents, comprovar els fets, tenir la versió de les autoritats, cercar informació en els mitjans, tenir la versió de les víctimes, de les entitats, dels advocats... Fem una feina que és lenta però que creiem que és consistent.

ENRIC MORERA

‘El cas Gürtel m’obliga a ser més estricte en la demanada de transparència’

Entrevista al president de les Corts Valencianes, que es nega a signar la liquidació dels comptes de la cambra si els grups parlamentaris no justifiquen les despeses de les subvencions que reben

INMA BATALLER

PERE MARTÍ

El president de les corts, Enric Morera, es nega a signar la liquidació dels comptes de la cambra si els grups parlamentaris no justifiquen les despeses de les subvencions que reben. Aquesta és la resposta a la

poca transparència dels grups, que entre tots reben prop de tres milions i mig d'euros per a sufragar les despeses parlamentàries. Ara per ara, el destí de les subvencions als grups polítics no està fiscalitzat, fet que ja va comportar l'avís

de la Sindicatura de Comptes. Per saber exactament què pretén, res millor que demanar-li-ho directament. Aquest és el resultat de la conversa:

—Per què enduriu ara el control sobre els comptes dels grups parlamentaris?

—Com a president de les corts reclame més claredat, perquè són subvencions públiques per al funcionament dels grups. I ho faig ara d'acord amb l'informe de la Sindicatura de Comptes, que demana que es verifiqui amb més detall aquestes subvencions. Alguns grups havien respost que ja estaven auditats pel Tribunal de Comptes espanyol, però la Sindicatura recorda que l'òrgan que ha de verificar l'ús que es fa de les subvencions és el que les lliura, que en aquest cas són les corts.

—Espereu trobar alguna irregularitat?

—Com que darrerament han aparegut noves informacions del cas Gürtel, en què l'ex-secretari general del PP valencià Ricardo Costa ha reconegut que el partit va finançar irregularment diverses campanyes electorals, això m'obliga a ser més estricte en la demanda de transparència.

—No és una venjança contra el PP per haver-vos acusat de carregar a les corts un viatge a Palma?

—Vaig anar a Palma per declarar com a testimoni pel cas Nóos i em vaig pagar el viatge de la meua butxaca. El PP es va equivocar quan em va acusar de carregar a les corts les despeses del viatge i demanant que tornés els diners. No són gaire coherents, perquè demanen una transparència que no practiquen.

—Però no els podeu obligar a justificar les despeses.

—De moment, la setmana que ve reuniré la comissió de govern interior de les corts, i a partir d'aquí, que els grups es posicionen. Tampoc no és obligatori pensar que s'ha fet un ús negatiu d'aquestes subvencions, que representen el 15% del pressupost de les corts. ■

Un últim any per a la consolidació d'un nou model polític i social al País Valencià

L'Aravot El Baròmetre de la Generalitat, que no es publicava des del 2015, permet de veure la transformació política i social del País Valencià des del canvi de govern

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Aquesta setmana, s'ha fet públic el Baròmetre de la Generalitat del 2017, que no es publicava des de l'abril del 2015, quan el Partit Popular encara era al capdavant del Consell. Els més de tres anys sense baròmetre, coincidint amb un període de gran intensitat política, permet de mostrar clarament la transformació política i social que hi ha hagut en la societat valenciana.

Les principals preocupacions dels valencians en són una bona mostra. Durant la darrera legislatura del PP (2011-2015), quan van sortir a la llum múltiples casos de corrupció –els quals fins i tot van fer que Francisco Camps, aleshores president, dimitís–, es va disparar la percepció que la corrupció era un dels principals problemes de la societat.

Poc abans de les eleccions, més de la meitat de la població (58%) considerava que la corrupció era un dels problemes més greus que hi havia, i encara avui tres quartes parts de la població considera que la imatge del país es relaciona amb la corrupció generalitzada. Però en el nou baròmetre,

Mónica Oltra (Compromís), Ximo Puig (PSPV) i Antonio Montiel (Podem) mostrant el document de renovació ampliada del Pacte del Botànic. ACN

Poc abans de les eleccions, més de la meitat de la població (58%) considerava que la corrupció era un dels problemes més greus que hi havia

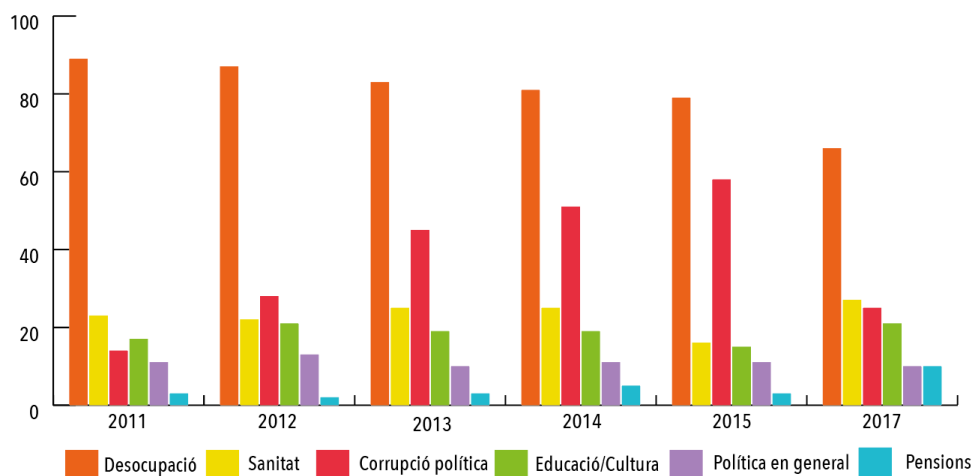
ja amb el Govern del Botànic, s'ha pogut observar com aquesta preocupació baixava en picat, i creixia en altres qüestions, com les pensions, l'educació i la sanitat.

El director general d'anàlisi, Julián López, encarregat d'exposar les dades, lliga aquest descens de la preocupació per la desocupació i la corrupció i el creixement en els pilars fonamentals de l'estat de benestar al fet que 'la ciutadania va recuperant

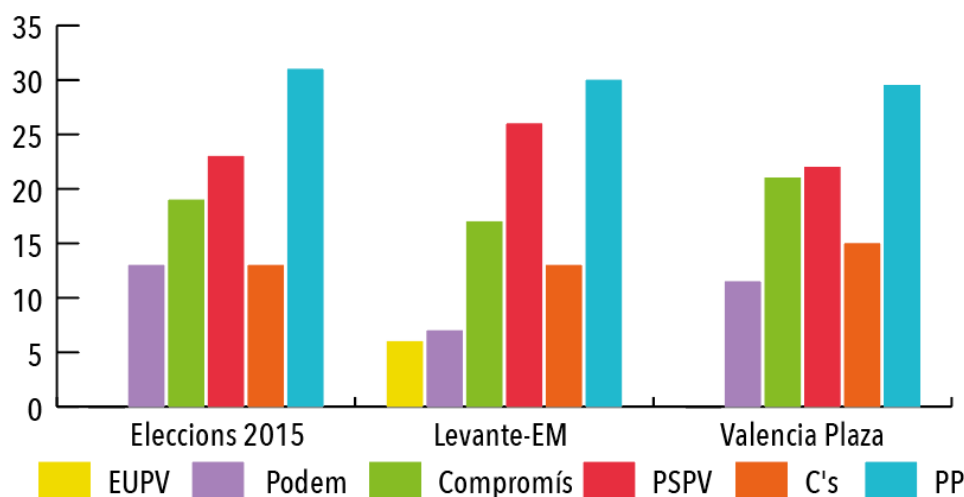
les preocupacions tradicionals', i que actualment el País Valencià es troba en 'un escenari post-crisi social i política'.

Una majoria que es consolida

En el baròmetre del 2014, més de la meitat dels valencians vinculava un nou govern d'esquerres a una alternativa a les polítiques del govern i a 'un canvi necessari en la política valenciana'. En

Els tres problemes més importants que té el País Valencià en aquests moments. Baròmetre de la Generalitat Valenciana entre 2011 i 2017. vw

Enquesta de les Corts Valencianes per Levante-EMV (Invest Group) i Valencia Plaza (Sym Consulting). vw

el nou baròmetre, un terç de la ciutadania considera que la situació política ha millorat des que hi ha el nou govern; és la millor percepció des del 2007.

Tot i haver-hi una majoria que la considera regular, trobem que la valoració del govern és positiva per primera vegada des del 2009, amb un 28% dels enquestats que valoren l'últim any com a bo o molt bo, i només un 20% ho fa negativament.

La situació política va acompanyada d'una millora de la percepció de l'economia. Per primera vegada des del 2003, es veu la situació

econòmica valenciana millor que l'espanyola, amb un major percentatge de la població que considera que el País Valencià ha millorat la situació econòmica i que l'any vinent també millorarà.

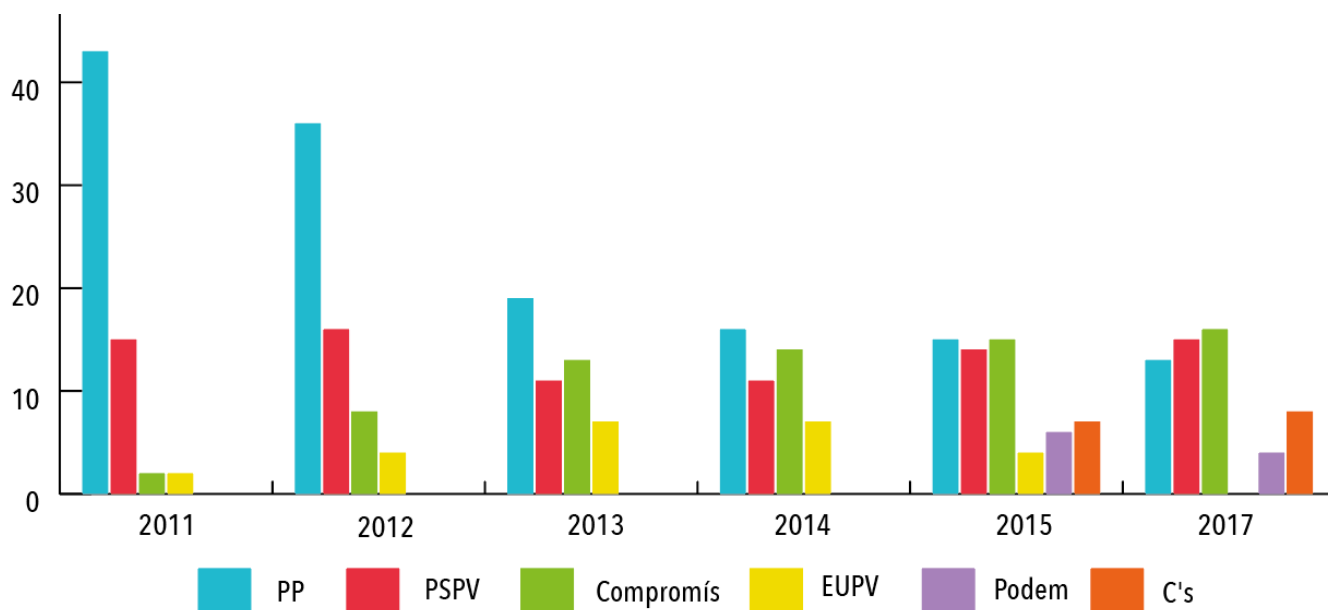
La consolidació de l'alternativa al PP també es mostra en les enquestes, que donen a les forces d'esquerra una majoria d'entre 54 escons i 56 [la majoria absoluta és de 50 escons], uns resultats molt similars als del 2015.

Les diferències es troben dins del bloc de govern. Si l'enquesta de Levante-EMV recull un creixement dels socialistes i un descens de

Un dels factors que de ben segur marcarà les noves eleccions serà el llindar electoral, que es vol modificar del 5% al 3%

Compromís i Podem, en el cas de Valencia Plaza, Compromís es disputa el lideratge de l'esquerra amb el PSPV i es podria situar com a primera força en la demarcació de València. El PP i Ciutadans mantindrien uns resultats similars.

Un dels factors que de ben segur marcarà les noves eleccions serà el llindar electoral, que es vol modificar del 5% al 3%, una reforma que podria arribar aviat. Aquest nou llindar permetria l'entrada d'altres partits a les Corts, com EUPV-ERC, que en va quedar fora el 2015, quan va obtenir el 4,33% dels vots;

Partit que defensa millor els interessos del País Valencià. vw

això també podria afegir nous socis de govern.

Tot i les bones percepcions, també trobem ombres en la gestió del govern. Només un 1,9% dels valencians considera que el Consell resol els problemes. La major part (43%) considera que ho va fent, però que necessita més recursos, i un 19% ho atribueix a la necessitat de més temps.

Un terç, directament, considera que no sap resoldre els problemes. De fet, un 55% considera que el Consell sap poc o no sap gens quines són les veritables necessitats de la ciutadania. Per una altra banda, un 52% diu que el govern defensa els interessos propis poc o molt poc davant el govern espanyol.

Un País Valencià cada vegada més indignat

A més de la tèbia defensa dels interessos valencians enfront de l'estat, trobem que ja hi

ha un 39% d'enquestats que valora com a dolent o molt dolent el tracte que rep el País per part del govern espanyol, i gairebé la meitat dels valencians (46%) considera que és tractat pitjor que les altres autonomies [un 2,4% que creu que és tractat millor]. Cal dir que el 2012 només un 23% valorava com a dolent o molt dolent el tracte que rebia el País Valencià.

En matèria de finançament, més de la meitat dels valencians (52%) considera que rep un tracte pitjor que la resta, i s'afegeix a una gran part de la societat (46%) que percep que el País és tractat pitjor que la resta en inversions en infraestructures (carreteres, ferrocarrils, aeroports, ports, etc.). El març del 2012, només un 27% dels valencians considerava que el model de finançament beneficiava o perjudicava més algunes comunitats que unes altres.

Tot i haver-hi com més va més població que considera que hi ha un greuge, encara és una minoria qui situa les infraestructures i els transports (4,1%) i el finançament autonòmic (2,1%) com una de les principals preocupacions de la gent.

Una gran part dels ciutadans considera que el maltractament exercit per l'estat espanyol es combatria amb una autonomia forta. En canvi, un terç voldria menys competències o l'eliminació de l'autonomia, i només un 24% preferiria un estat més descentralitzat o federal.

Sí que trobem un canvi en la percepció dels partits que defensen millor els interessos del País Valencià. El PP, ara a l'oposició, continua caient en aquest aspecte, tot i haver estat gairebé hegemònic fins fa uns pocs anys.

Compromís, un partit valencianista, tot i ser al govern i tenir una constant oposició,

es manté sense baixar, des del 2015, com el partit que defensa millor els interessos valencians.

El nou escenari polític reivindicatiu ha mobilitzat la població, com en la manifestació per un finançament just del 18 de novembre, en la qual participaren 60.000 persones. La manca de recursos és vista com la principal mancança per a solucionar les necessitats dels ciutadans, però la millora del finançament i l'autonomia encara no és una prioritat, tot i ser clau per a millorar serveis i donar resposta a les prioritats de la gent.

Aquest últim any abans de les eleccions marcarà, de ben segur, el resultat electoral, i es comprovarà si l'executiu té la capacitat de defensar els interessos dels valencians, donar solucions a les necessitats dels ciutadans i consolidar un projecte alternatiu al PP. III

7DIES

{ La selecció de la setmana { 5-9 de febrer

Dijous 8.

La repressió de l'estat espanyol contra Catalunya ja supera els 900 represaliats

ACN

Divendres 9.

Entrevista Jordi Sànchez:
'No podem badar'

ALBERT SALAMÉ

Dimecres 7.

Així desplega Espanya
una estratègia clara
de 'lawfare' contra Catalunya

ALBERT SALAMÉ

JORDI SÀNCHEZ

‘No podem badar’

Jordi Sànchez des de la presó té clar que ‘d’aquí a uns anys ens mirarem els ulls els uns als altres i podrem dir sense dubtar “no va ser aquell un temps perdut”’

ALBERT SALAMÉ

ASSUMPCIÓ MARESMA

L'últim dia que vaig veure Jordi Sànchez va ser a Montjuïc, al míting final del referèndum. Durant aquests darrers mesos, sovint coincidíem al final dels grans esdeveniments polítics. Per més mal dades que anessin les coses, en cap cas no podia imaginar que ara editaria una entrevista amb ell feta a la presó. I, encara menys, que algú fos

capaç d'acusar-lo d'actes violents a ell, que ha estat sempre un dels líders de la no-violència. Preparar les preguntes, per primera vegada, es va convertir en una cosa difícil. Les vam fer col·lectivament i ens vam quedar muts, blocats. Cap pregunta no semblava prou encertada per a fer-la a través d'un missatger que havia de travessar els murs de Soto

del Real. Algunes perquè caducarien, algunes altres perquè només de verbalitzar-les feien mal i algunes perquè la presó preventiva les contestava sense necessitat de paraules. Al final vam enviar-les. Rebre les respostes ha estat diferent. Té sentit qualsevol esclatxa de comunicació i les respostes en són la prova. Jordi Sànchez s'hi presenta nítid,

Un dia de presó ja és excessiu, imagineu-vos més de cent

Hem d'ajudar a desencallar el contenciós democràtic que ens ha portat a la presó o a l'exili.

consistent, íntegre i fort. Cap concessió a la galeria, cap paraula inútil. Com si fos a la redacció de VilaWeb, no es distreu, no divaga, va al gra i avisa que no podem badar. Parla del futur de l'ANC, del paper insubstituïble de l'entitat i de les prioritats del moment. I sobretot envia un missatge clar fent referència al moment tan dur que viu: 'D'aquí a uns anys ens mirarem els ulls els uns als altres i podrem dir sense dubtar: "No va ser aquell un temps perdut".' Gràcies, Jordi.

—Ja fa més de cent dies que vàreu entrar a la presó. Què pesa més en el vostre ànim quan mireu enrere?

—Mirar enrere a la presó és molt arriscat. Pots perdre fàcilment la centralitat en la conducció necessària del dia a dia fins a assolir la llibertat. Un dia de presó ja és excessiu, imagineu-vos més de cent. És, com tothom es pot imaginar, un període dur —per a mi i per a la família sobretot—, però no ha estat un temps perdut políticament parlant. Tots hem madurat i estic convençut que tothom entendria que aquest tots no és només els qui estem privats de llibertat, sinó els centenars de milers de persones que viuen amb intensitat i gran dignitat el moment històric del nostre país. Estic segur que d'aquí a uns anys ens mirarem els ulls els uns als altres i podrem dir sense dubtar 'no va ser aquell un temps perdut'.

—Després d'haver rebut tants nos, quina expectativa teniu quan els vostres advocats presenten alguna demanda?

—Si alguna cosa he après aquests cent dies que porto a la presó és a no fer pronòstics sobre les futures actuacions judicials. Crec honestament que la meua declaració va donar totes les explicacions i proves per modificar la situació de presó. Vaig ser honest sobre quin serà el meu comportament com a diputat al parlament i només cal llegir el programa electoral per a saber quines són les prioritats que la majoria independentista seguirà. I també està demostrat que les circumstàncies que segons els magistrats desaconsellaven la nostra

llibertat per risc de reincidència (el que van definir com explosió de violència en les manifestacions ciutadanes) també ha canviat radicalment. Hi ha hagut eleccions sense cap interferència i la retirada de la GC i el CNP són la prova més evident del no-risc que es produeixen els escenaris que el magistrat volia evitar.

—Us vàreu queixar que no us hagués arribat una carta de la vostra filla a la presó. El control de la correspondència familiar encara continua?

—Els criteris de comunicació i gestió de la correspondència a les presons responen a lògiques de meitat del segle passat. Jo no tinc les comunicacions intervingudes. Tots els problemes són per l'excés de burocràcia que el reglament penitenciari provoca. No és culpa dels funcionaris. És d'un sistema obsolet que avui és ridícul i perjudica greument el dret de comunicar-se dels interns.

—Per què creieu que les condicions a Estremera són tan diferents de les de Soto del Real?

—La decisió de mantenir-nos separats i sense possibilitat de contactes —exceptuant quan vénen els advocats— és de la direcció del centre. A Estremera la direcció ho veia diferent. Tant li fa, s'hauria agraït una gestió diferent quan vàrem entrar. Ara ja ens hi hem adaptat.

—Què diríeu a Junqueras, Forn i Cuixart? Què diríeu al president Puigdemont i als consellers que resideixen ara a Brussel·les?

—Tots sabem per què som aquí. I tenim tot el dret de sentir-nos injustament empresonats. Tenim i hem de mantenir la dignitat ben alta. No som culpables de res del que ens volen acusar. De la presó, tard o d'hora, en sortirem. I de l'exili en tornaran. Estic convençut que tard o d'hora el problema polític que ens ha portat a assumir la repressió trobarà vies de solució dialogades. En la mesura que puguem, hem d'ajudar a desencallar el contenciós democràtic que ens ha portat a la presó o a l'exili. Nosaltres

*La dignitat de la gent,
al carrer i a les urnes,
no s'atura davant els
murs de Soto del Real*

Jordi Sánchez a la redacció de
VilaWeb, l'abril passat.
ALBERT SALAMÉ

som part de la solució, no del problema. I hem de saber que el problema no és que hi hagi presos ni exiliats, això és la derivada d'un diàleg i d'una incapacitat de trobar una concreció al dret d'auto-determinació.

—Us arriba a la presó la solidaritat i l'escalf de la gent del carrer?

—L'escalf de la gent ha estat i continua essent espectacular. Tant espectacular com imprescindible pels qui estem allunyats de la nostra gent. Al lector de VilaWeb li agradarà saber que mai a la història penitenciària espanyola cap intern no havia rebut tantes cartes com nosaltres. Les comptem per milers. És una solidaritat desbordant, en tots els sentits dels termes. I l'escalf no solament el sentim en cada carta, en cada paraula. És també en cada concentració, en cada acte dels milers que s'han fet a Catalunya els darrers mesos, on em sento emparat i estimat. La dignitat de la gent, al carrer

i a les urnes, no s'atura davant els murs de Soto del Real, hi penetra a través i m'arriba diàriament a la meva cel·la. És una vitamina imprescindible per al meu cap i el meu estat d'ànim.

—La decisió d'anar a les llistes de Junts per Catalunya no la vàreu poder explicar com calia. Per què vàreu decidir-ho?

—Abans del meu ingrés a la presó, jo no només no tenia intenció de fer el pas a la política institucional, sinó que un cop acabat el meu mandat a la presidència a l'ANC (febrer del 2018), tenia previst recuperar amb força l'activitat acadèmica i d'analista polític i social. Amb les eleccions anunciades per Rajoy jo vaig defensar —ja des de la presó— que calia assumir-les com un repte democràtic, presentar una alternativa i guanyar-les. Les urnes mai no es poden rebutjar. Jo defensava una llista conjunta; al meu entendre era la millor manera que la nit del 21-D el

món entengués la victòria aclaparadora de l'independentisme. Quan al final alguns van descartar aquesta opció, el president em va demanar opinió. Vàrem coincidir i vaig participar —amb totes les limitacions— en la configuració del que va acabar essent JxCat i vaig acceptar la invitació del president d'anar de número dos.

—Dies de negociació entre Junts per Catalunya i Esquerra. Què en penseu?

—El president i la majoria present al parlament trobaran la millor fórmula. Soc de l'opinió que la nostra prioritat és tancar com més aviat millor la ferida institucional, l'amputació per ser més precís, que comporta el 155. El mandat del 21-D és inequívoc, la gent demana recuperar immediatament el govern de la Generalitat. La legitimitat i el lideratge del president Puigdemont i la concreció dels resultats del 21-D a través de la majoria del parlament se-

ran més indiscutibles i eficaços des de la restauració d'un executiu nascut del nou parlament.

—...

—A la resta de l'estat molts somnien a allargar el 155 i el bloqueig institucional. No podem badar, entre moltes altres coses ens hi juguem el model d'escola i la ràdio i televisió públiques, polítiques i accions contra la pobresa, el manteniment i actualització dels compromisos del govern amb les entitats del tercer sector que més eficientment i eficaç combaten l'exclusió social, la restitució de tots els organismes liquidats sense cap motiu ni empara legal pel govern Rajoy sota l'ombra del 155, la concreció en forma de polítiques i accions legislatives dels valors democràtics i republicans que tant hem defensat al carrer o a les urnes darrerament. Per no esmentar la urgència de demostrar amb fets i dades que lluny que estem de l'escenari de fallida econòmica que van inventar i treballar perquè una part de les empreses que finalment van traslladar la seu social no tinguin excusa per a no tornar.

—I de la presidència?

—En tot cas és possible una presidència harmònica i amb encaix a l'ordenament vigent que impulsi una legislatura de quatre anys, amb objectius ben definits amb la legitimitat i lideratge del president Puigdemont.

—Amb la repressió hi ha qui diu que l'ANC ha quedat tocada...

—L'ANC és un motor insubstituïble avui, que té molt bona salut i que sap que la clau del seu èxit, la seva raó de ser, és de mantenir-se independent de qualsevol partit polític, exercir de grup de pressió a favor de la independència a través de la gran capacitat mobilitzadora que ha demostrat i preservar el caràcter cívic i no violent de totes les seves actuacions.

—El mes vinent hi ha una assemblea general: quin missatge voleu enviar als membres de l'entitat?

—L'assemblea és un valor a preservar,

amb data de caducitat –quan la independència sigui una realitat– i tots els socis i els ciutadans l'hem de cuidar. És un instrument molt valuós, que mou milers de voluntaris arreu del país, present en més municipis que cap altra entitat o partit polític. Ni La Caixa no té una xarxa de caixers automàtics com assemblees territorials té l'ANC. Jo ara sóc un soci més, però per la meua ascendència entre els socis com a ex-president no em pertoca opinar públicament sobre la proposta del nou full de ruta. La meua confiança amb el secretariat i el meu respecte és absolut. Fan i faran una gran feina. Em tindran sempre que em convoquin. Són gent excepcional.

—A part la perseverança, què més recomaneu a la gent?

—La perseverança és una actitud necessària, però insuficient. Ja fa temps que, a part de perseverar, tenim la iniciativa política. I així hem de continuar. Per això és tan important la mobilització ciutadana i els resultats del 21-D. Tenim totes les claus per a continuar impulsant la iniciativa política. Hem de ser conscients d'un fet únic a Europa i jo diria únic en la majoria de sistemes democràtics. L'harmonia entre ciutadania i majoria governamental és una combinació guanyadora a termini mitjà. La decadència política en molts països és ben visible. La desafecció ciutadana cap a les institucions és moneda habitual en la majoria dels països del nostre entorn. El populisme ens amenaça –juntament amb l'auge de l'extrema dreta– en masses països europeus. A Catalunya, en canvi, hem trobat una creativitat política, social i institucional que ens ha cohesionat al voltant dels valors democràtics.

—Ho hem fet tot bé?

—Segur que no hem fet totes les coses bé, segur que hem de reforçar costures socials que avui es troben en estrès, segur que hem de modificar missatges i estratègies. Però tenim uns fonaments molt sòlids que mantenen viva la transformació democràtica que vivim. ■

Hem trobat una creativitat política, social i institucional que ens ha cohesionat al voltant dels valors

Tenim uns fonaments molt sòlids que mantenen viva la transformació democràtica que vivim

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

TANT COSTA SACRIFICAR M (PUNTO) RAJOY?

La vice-presidenta del govern espanyol ha preguntat en una sessió parlamentària si tant costa 'sacrificar un català'. No volia dir un català qualsevol, sinó en concret el president de la Generalitat –de dalt.

La pregunta és insòlita i no solament per l'ús del verb 'sacrificar'. Mare de Déu, si hagués estat un independentista el primer de demanar de sacrificar algú del govern espanyol! Ja hi hauria quinze tribunals perseguint-lo, a hores d'ara.

—

La pregunta de Soraya Sáenz és insòlita per la forma, però també pel fons, car deixa entendre un cansament que no hauria d'haver mostrat, si més no en públic. Vista l'expressió que fa servir, és evident que li agradaria molt que Puigdemont hagués estat sacrificat fa temps i que no entén com és que no és sacrificat ara. No ho va poder aconseguir amb les eleccions trucades que el seu cap va convocar i ara tampoc no acaba de tenir efecte la pressió enorme que exerceixen amb l'objectiu que siga la coalició independentista qui se n'encarregue.

—

Però, posats a fer preguntes inquietes, se m'acut de demanar a mi si tant costa sacri-

ficar M (punto) Rajoy? Perquè de raons n'hi ha de sobres. Des de la corrupció sistèmica del PP a la seua ineptitud a l'hora de resoldre la crisi catalana, passant per la tensió que origina en l'alt funcionariat de l'estat, a còpia de judicialitzar la vida política mirant de resoldre així un problema polític que no vol ni reconèixer.

—

I potser, de fet, la tensió que Sáenz deixa entreveure té més relació que no ens pensem amb l'existència d'una alternativa: o Puigdemont o Rajoy. I vés a saber si la seua angouxa no es manifesta tant pel que passe al president català com pel que podria passar al president espanyol, i a ella mateixa, si no aconseguís apartar Puigdemont de l'escenari. Que a Madrid ja hi ha molta gent que afirma que si el Parlament manté de president el president potser haurà arribat el moment que M (punto) Rajoy presente la dimissió. I admeta el seu fracàs. ■

QUÈ ENS COSTARIA SACRIFICAR-NOS

BEL ZABALLA

«Penso en els ostatges de guerra en què els ha convertit l'estat espanyol. Qui no ho hagi vist encara és que no ho vol veure, que no hi ha més cec que. El silenci còmplice em fa venir basques»

No me'n sé avenir, dic mentre deixo l'abric i la bossa repenjats al respatller de la cadira. Un cafè, si us plau. Sol? Bé, i sucre, si pot ser. Torno la mirada a la col·lega, que decideix entre els cinquanta mil tes de la carta. Què vols que et digui, fa dies que no entenc res. Comentàvem la jugada des de la cantonada. La típica conversa encetada amb un, i què, tu com ho veus?, que serveix més per a esporgar judicis i teories que no per a anar enlloc, però que ai las si no les tinguéssim.

Quan surti publicat aquest article potser ja s'han posat d'acord en l'estratègia i ja tenim programat un ple d'investidura, i potser hauran decidit que sí, que investim Puigdemont, i jo pensaré, és clar que sí, no podem fer res més, o potser hauran decidit que no, que millor un altre, en pro de l'efectivitat amb què tant s'omplen la boca, i jo tornaré a dir, és que no entenc res, i d'aquí a uns dies ja ho hauré començat a entendre i segurament conclouré que d'acord, si ho han decidit així, deu ser que és la millor manera, i confiem-hi per enèsima vegada. Hi ha dies que costa més, de confiar-hi. Però tu, des del teu racó, què vols fer, què vols dir, prou feina tens a entendre-ho, a comprendre-ho tot, sobretot el dolor de què **parlava** Francesc Serés l'altre dia.

Més enllà de la brúixola que fa el boig i que belluga l'agulla incapaç de fixar una direcció clara, sí que hi ha uns fets ben determinats i determinants, i és a això que m'agafo, són aquestes les coses que recordo, que em recordo, per no oblidar la ignomínia, per tenir clar que, sigui quina sigui la direcció que marqui avui la brúixola, el nord és inequívoc.

Aboco mig sobre de sucre al cafè que treu fum, sí, vam pecar de naïfs. Em sembla que és la primera vegada que ho dic en veu alta. Però no entenc que després de tres-cents anys encara puguem cometre ingenuïtats, encara caiguem en els seus paranys. Ells tenen la força bruta, les lleis, el poder en el sentit més pervers i tirà del terme. Tenen el control, les clavegueres, les rates, els tribunals, els policies, les armes, les garjoles, la **lawfare**. I quan dic *ells* vull dir l'estat espanyol, amb el seu govern i les seves institucions, i tots els qui per acció o omissió els donen suport i els deixen fer. Acostuma a passar allò que d'uns ja t'ho esperes, que s'acarnissin amb tu, perquè és la raó de la seva existència, i en canvi, la inacció d'uns altres et decep, i et torna a decebre, i encara mantens un filet prim d'esperança, però no, continuen decebent, i es veu que ja els està bé que ens peguin, que ens empresonin,

que ens vulguin prohibir el pensament i la paraula, sense entendre que en aquest pronom *ens* de la primera del plural també hi són, ells.

Penso cada dia en Jordi Cuixart, penso en Jordi Sànchez, en Joaquim Forn, en Oriol Junqueras. En els barrots i els murs a centenars de quilòmetres de casa. En els ostatges de guerra en què els ha convertit l'estat espanyol. Qui no ho hagi vist encara és que no ho vol veure, que no hi ha més cec que. El silenci còmplice em fa venir basques.

Milers de persones amb les mans alçades durant l'aturada de país del 3 d'octubre. ACN

La meva interlocutora re- flexiona si no hauríem d'haver tirat més pel dret, que al final vam comprar el relat d'un altre referèndum, recordes? No ho sé, sé que ens vam trencar la cara per fer-lo, ara no ens poden trair, i perdó pel verb. Que vam ser més de dos milions. Les interlocutòries de Forn i Sánchez han posat encara més en evidència que recular no serveix de res, al contrari, encara s'hi rabegen més, els donen força. És el 'com més cedíem, més mal-

ament ens tractaven' de Rosa Parks. Penso en Jordi Perelló, en Joan Badia, en Jordi Pesarrodona, en les diputades citades a declarar, en Pablo Hasel i la seva dignitat davant el jutge, també.

Embolico picadura de tabac, qui no estigui disposat a anar a la presó, que s'aparti. I això ho dic jo, que sóc tan poruga que l'1-O em vaig fer caqueta només de rebre un whatsapp dient que la Guàrdia Civil era a l'entrada del poble. Però per això escric. Ahir, l'ABC duia en portada que 'La por d'anar a presó estava l'independentisme'. És això que no entenen, que l'independentisme no s'estova. Que no s'estovaria encara que ens engarjolessin a tots. No ho entenen ni ho entendran mai.

Però és la seva estratègia, perquè no en tenen cap més. Repressió, repressió, desgast i repressió. I si per a això han de pervertir les lleis i les regles de la democràcia i inventar-se delictes i manipular-los –que si el delictes d'odi és pensat per a protegir les minories ara el farem servir per a defensar els nostres agents amb la porra lleugera– i perseguir la llibertat d'expressió i de pensament, doncs ho fan, sense despen- tar-se. És que nosaltres, també, ja hauríem pogut escarmen- tar. I deixar de dir les coses que diem, i deixar de pensar-les, també, que a qui se li acut votar uns podent-ne votar uns altres, colla de demòcrates de merda. De fet, ja hauríem pogut deixar d'existir, després de més de tres segles, torracollons. Què ens costaria sacrificar-nos. 🇪🇸

La repressió de l'estat espanyol contra Catalunya ja supera els nou-cents represaliats

Repressió Fem un repàs cronològic de tots els actes de l'estat espanyol orientats a reprimir l'independentisme d'ençà que van començar els preparatius del referèndum

JOSEP REXACH

Cinquanta-dues actuacions policiaques amb violència en col·legis electorals i un total de 1.066 ferits, un dels quals va acabar perdent un ull. Aquests són els altres resultats del referèndum de l'1 d'octubre. Aquell dia fou un bany de realitat per a molts catalans. Ningú no creia que l'estat espanyol pogués reprimir amb aquella brutalitat. Van ferir gent de totes les edats que cometien l'atreviment de defensar unes urnes. Aquest era el límit, van pensar molts. 'No s'atreviran a ficar ningú a la presó', van dir uns altres. I tres setmanes més tard, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart entraven a Soto del Real. 'No poden tancar un govern escollit a les urnes.' I un altre bany de realitat. La violència i els empresonaments han estat els màxims exponents de la repressió de l'estat espanyol.

Arran del referèndum, l'estat espanyol s'ha abraonat contra tothom que hagi preparat, difós, defensat o opinat sobre el referèndum. I aproximadament nou-cents persones són investigades, o ho han estat. Des dels 712 batlles que havien signat el decret de suport al referèndum, als quaranta membres del govern investigats pel Suprem, els professors que van discutir els fets de l'1-O a classe, una cinquantena de ciutadans que van tallar la N-II durant les vagues, o humoristes que han vist com els retallaven la llibertat d'expressió.

Al marge dels actes represius que podem quantificar i

posar-hi noms d'acusacions concretes tipificades al codi penal, hi ha formes de repressió que són intangibles. És el cas dels ex-consellers investigats per sedició, rebel·lió i malversació de fons, als quals van aixecar la presó provisional el mes de desembre després d'haver estat reclosos unes quantes setmanes.

Jordi Turull, Raül Romeva, Josep Rull, Dolors Bassa, Meritxell Borràs i Carles Mundó, de moment, són en llibertat tot esperant el judici oral, però han estat advertits pel jutge que si expressen públicament la seva defensa de la via unilateral podrien tornar a la presó. Així ho explicava Bassa, en una entrevista: 'Tinc una espasa al damunt, perquè no sabem com serà el judici, i que et puguin demanar fins a trenta anys de presó és molt fort. Sento que no tinc llibertat. Després del que he passat, el cos no em demana de tornar a ser consellera.'

A continuació, repassem totes les formes de repressió que hi ha hagut en aquestes darreres setmanes. Vegeu-ne tots els casos, ordenats cronològicament:

Dijous, 7 de setembre - Un miler de càrrecs públics amenaçats. Després de suspendre la llei del referèndum, el TC **va amenaçar un miler de càrrecs públics** de les conseqüències penals que haurien d'afrontar en cas que permetessin el referèndum, no l'impedissin o fessin qualsevol acció que hi tingués a veure. Entre ells hi havia la presidenta del parlament, Carme Forcadell, el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, els membres del govern, els 947 batlles

L'1 d'octubre va ser el dia en què la repressió de l'estat espanyol va ser més violenta. ACN

Es van emportar documentació del setmanari, una còpia del correu electrònic i l'ordinador personal del director del Vallenc. ACN

de Catalunya, i uns setanta alts càrrecs, entre els quals hi havia el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero, i els responsables dels mitjans públics catalans TV3 i Catalunya Ràdio.

Divendres, 8 de setembre - Escorcolls per a cercar les butlletes. La Guàrdia Civil va escorcollar la impremta Indugraf Offset de Constantí. Hi cercaven material del referèndum. L'escorcoll partia de la denúncia de fiscalia de Tarragona per desobediència, prevaricació i malversació de diners públics. L'endemà hi van tornar a entrar per continuar.

Dissabte, 9 de setembre - La Guàrdia Civil entra a la redacció del Vallenc. La fiscalia de Tarragona va investigar el director del setmanari, Francesc Fàbregas, per les mateixes raons, i la redacció va ser escorcollada. Es van emportar documentació del setmanari, una còpia del correu electrònic i l'ordinador

personal del director, qui va haver d'anar a declarar a la caserna de la Guàrdia Civil.

Dimarts, 12 de setembre - Acte prohibit. El jutge Yusty Bastarreche va prohibir l'acte en favor del referèndum sobre la independència de Catalunya que s'havia convocat a Madrid per part del col·lectiu Madrilenys pel Dret de Decidir. L'ajuntament, governat per Manuela Carmena, havia cedit el centre cultural Matadero perquè s'hi pogués fer aquest acte el diumenge següent.

Dimecres, 13 de setembre - La primera web clausurada. La Guàrdia Civil es va personar per instàncies judicials a l'empresa CDmon i va ordenar que es tanqués el domini referendum.cat. A continuació, es van habilitar les webs www.refiact.eu i www.refiact.cat per esquivar la censura, però finalment el govern espanyol també va aconseguir de clausurar-les. L'estratègia del govern es-

panyol consistia a ordenar directament a les companyies telefòniques espanyoles que restringissin als seus clients l'accés a aquestes webs.

Dimecres, 13 de setembre - 712 batlles encausats. El fiscal general de l'estat espanyol, José Manuel Maza, va ordenar d'investigar els 712 batlles que havien signat el decret de suport al referèndum del primer d'octubre. Sis dies més tard, van començar a declarar com a encausats pels delictes de desobediència, prevaricació i malversació de fons públics. Les imatges dels ciutadans acompanyant els batlles a declarar es van difondre arreu del país. N'hi va haver que es van negar a declarar, com ara els batlles de Bellpuig, Tàrraga, Arenys de Mar, entre més. El batlle de la Seu d'Urgell, Albert Batalla, va ser rebut així fora de la Fiscalia Superior de Catalunya.

Dijous, 14 de setembre - Cop a la Sindicatura Electoral. La fiscalia espanyola va

presentar querelles contra els membres de la Sindicatura Electoral de Catalunya. Els síndics electorals eren les persones encarregades de vetllar per l'organització i el bon funcionament del referèndum, i van ser nomenats pel parlament després de l'aprovació de la llei del referèndum d'autodeterminació. Per evitar que el TC els posés una multa, el govern va dissoldre aquest òrgan i va traslladar aquesta funció a unes altres persones, els noms de les quals van ser anunciats el dia del referèndum. Tanmateix, però, no tenien les eines per a actuar com a síndics i la seva funció es va limitar a analitzar les incidències i valorar la participació.

El 14 de novembre, el TC va dictar l'aixecament de la investigació contra set membres de la Sindicatura Electoral de Catalunya perquè van acceptar la seva renúncia.

Divendres, 15 de setembre - Cartells requisats i identificacions. La primera nit de campanya del referèndum va començar amb incidents en unes quantes localitats catalanes. Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), a Montcada i Reixac (Vallès Occidental), va denunciar que la policia local els havia requisat material de campanya, adduint que complia ordres directes de la Fiscalia General de l'estat espanyol. A Alcanar, la Guàrdia Civil va aturar tres militants de la CUP mentre penjaven cartells i se'ls va endur a la caserna de Sant Carles de la Ràpita per identificar-los. A Cerdanyola del Vallès, Figueres, Masquefa, Premià de Mar i

En poc més de dos mesos, l'estat espanyol ha encausat gairebé vuit-centes persones, ha fet cinquanta-sis escorcolls, vint-i-quatre detencions i ha prohibit dos actes

Llagostera també es van fer identificacions.

Aquestes escenes es van repetir en més municipis dies més tard. Al barri de Sant Antoni de Barcelona, per exemple, la Guàrdia Urbana va identificar els membres d'una paradeta informativa del PDECat i els va confiscar material de campanya.

Divendres, 15 de setembre - Acte prohibit de la CUP.

Anna Gabriel havia de fer un acte sobre el referèndum a la localitat basca d'Aldabe, però la policia espanyola, a petició de la fiscalia, va **prohibir-lo perquè anava en contra de la resolució del TC** contra la convocatòria del referèndum. Quan l'acte ja havia començat, la policia va irrompre al centre cívic i va desallotjar el públic. També va identificar la diputada. Finalment, l'acte es va fer al carrer.

Divendres, 15 de setembre - Garanties.cat, tancada.

Va ser la primera de moltes. Aquella tarda, una estona abans que comencés la campanya pel referèndum, **la Guàrdia Civil va blocar la web garanties.cat**, impulsada per Junts pel Sí i presentada just després d'haver-se fet pública la llei del referèndum. La magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC,) que instruïa la causa contra tot el govern

pel referèndum, va exigir ahir que es clausurés aquesta web i el formulari d'inscripció de col·laboradors, segons que havia demanat la fiscalia espanyola. Aquesta ordre ja demanava d'identificar els mitjans de comunicació catalans que havien inserit publicitat institucional o propaganda sobre la convocatòria del referèndum. Ho veurem més endavant.

Divendres, 15 de setembre - Requeriment a alguns mitjans de comunicació.

Aquella tarda, el TSJC va notificar a uns quants mitjans privats el requeriment de no publicar els anuncis institucionals del referèndum. Concretament, dos agents de paisà de la Guàrdia Civil van lliurar al Punt Avui, Nació Digital, Racó Català, El Nacional i **VilaWeb** un requeriment que els advertia que incorrien en responsabilitats penals en cas que fessin difusió de la campanya institucional del primer d'octubre.

Dissabte, 16 de setembre - Detingut un militant de la CUP.

Va ser a la plaça de l'Assemblea de Catalunya, a la Sagrera. El jove, **acusat d'atemptar contra la Guàrdia Urbana**, va passar la nit a la comissaria, a la Zona Franca, i no va poder anar a l'acte, la Guàrdia

Urbana va demanar a alguns membres de l'organització que s'identifiquessin. El militant de la CUP va preguntar-los per què i, com que havia qüestionat els agents més d'una vegada, aquests el van empenyer a terra i el van detenir. L'advocat del noi, Eduardo Calís, ha dit que 'en cap moment' l'activista es va negar a identificar-se, i ha explicat que l'empenta li havia causat una contusió al cap, per la qual cosa va passar per l'hospital. També ha explicat que el jove no havia estat pas citat davant el jutge.

Dimarts, 19 de setembre - Catorze hores de registres a Unipost.

Des de les sis del matí i fins a les vuit del vespre. La **Guàrdia Civil va registrar la seu d'Unipost a Terrassa** per cercar-hi material relacionat amb el referèndum. Tot i que l'ordre d'escorcoll no va arribar fins a tres quarts de cinc de la tarda, els agents van actuar des de primera hora del matí. Aquesta pràctica es va repetir unes quantes vegades durant aquells dies. Hi van trobar material censal. L'escorcoll, que es va allargar durant tot el dia, es va fer enmig d'un gran desplegament policíac i una concentració de protesta que, finalment, es va dissoldre pacíficament.

Dimecres, 20 de setembre - El cop d'estat contra el govern català.

A primera hora del matí, la Guàrdia Civil espanyola va assaltar els departaments d'Economia, Afers Socials, Governació i Exteriors de la Generalitat, tot fent un cop d'estat contra les institucions catalanes per evitar el referèndum del primer d'octubre. Els agents van

detenir tretze alts càrrecs de la Generalitat i es van ordenar quaranta-un escorcolls, vuits dels quals van ser dependències de la Generalitat. El detinguts van ser els següents:

Josep Maria Jové, secretari general de la Vice-presidència i de la Conselleria d'Economia i Hisenda

Lluís Salvadó, secretari d'Hisenda

David Franco, de l'àrea de Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) adscrit al Departament de Treball

David Palanques, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI), adscrit al Departament de Treball

Josué Sallent, director d'Estratègia i Innovació del CTTI

Xavier Puig, de l'àrea TIC, adscrit al Departament d'Afers Exteriors

Joan Manel Gómez, del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya (CE-SICAT)

Francesc Sutrias, director de Patrimoni de la Secretaria d'Hisenda

Joan Ignasi Sánchez, assessor del Departament de Governació

Natàlia Garriga, directora de serveis del Departament de Vice-presidència i d'Economia i Hisenda

Josep Masoliver, de la Fundació puntCAT

Mercè Martínez, responsable de projectes territorials de Vice-presidència,

Rosa Maria Rodríguez Curto, directora general de Servei de T-Systems.

Hi va haver dos detinguts més, Pau Furriol Fornells i Mercedes Martínez Martos, a qui van vincular amb la nau

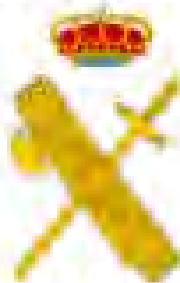
de Bigues i Riells en qu es van localitzar milers de butlletes.

Sis dels detinguts van passar dues nits en dependències policiaques. Per una altra banda, van ser investigades set persones més, encara que no van arribar a ser detingudes: el secretari general de Treball, Josep Ginesta; Jordi Cabrafiga, cap de gabinet de la consellera de Governació; Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern; Joan Angulo, director gerent del CTTI; Valentí Arroyo, director de Serveis Corporatius del CTTI; Lluís Anaya, de l'àrea TIC, adscrit al Departament de Governació; i Montserrat Vidal, cap de processos electoral de Vice-presidència.

Aquell 20 de setembre, fora de la seu d'Economia, es van concentrar milers de persones, que van convertir el dia en una jornada de resistència històrica que la justícia espanyola no va deixar passar per alt.

Divendres, 22 de setembre - Sánchez i Cuixart, acusats de sedició. La Fiscalia General de l'estat espanyol va activar la maquinària ràpidament i va presentar una **denúncia per sedició** a l'Audiència espanyola, per les manifestacions i concentracions que s'havien fet a Barcelona dos dies abans. L'escrit apunta directament com a responsables del 'delicte' els dirigents de l'ANC i Òmnium Cultural, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, a banda tots els qui van col·laborar en les concentracions. Després d'anar a declarar dues vegades a l'Audiència, el 16 d'octubre la jutgessa Carmen Lamela va dictar **presó sense fiança per a tots dos**. Encara són a Soto del Real.

Este dominio ha sido intervenido y se encuentra a disposición de la Autoridad Judicial

This domain name has been seized pursuant to a seizure warrant under the Judicial Authority and is under its administration

Avis de clausura de domini de la Guàrdia Civil espanyola. vw

Dilluns, 25 de setembre - Primers registres en ajuntaments. El matí d'aquell dilluns, uns agents de la Guàrdia Civil es van presentar a l'Ajuntament d'Oliana amb una ordre judicial i van exigir la documentació sobre el referèndum. Va ser **la primera acció d'aquest cos contra un consistori**, ja que fins llavors els escorcolls s'havien fet en empreses privades. Els agents no es van emportar cap document. Per ordre de la fiscalia de Lleida aquell dia també van fer registres a Almacelles, Alpicat, Tàrraga, Bellpuig, Guissona i Aitona.

Dilluns, 25 de setembre - Assemblea.cat i cridade-democracia.cat, tancades. L'adreça web assemblea.cat de l'Assemblea Nacional Catalana fou intervinguda a la nit per la Guàrdia Civil. El tancament no s'havia notificat prèviament. Tanmateix, de seguida l'Assemblea va obrir la web a www.assemblea.eu. El mateix li va passar a Òmnium, uns dies més tard. Van blocar-los la web de Crida per la Democràcia. Immedia-

tament es va obrir una nova adreça, www.cridaperlademocracia.cat. També es van tancar prenpartit.cat, webdelsi.cat, del portal d'Alerta Solidària, i vullvotar.cat.

És difícil de quantificar quantes webs es van clausurar, ja que moltes van ser clonades per activistes de les xarxes. Tanmateix, moltes d'aquestes també van acabar clausurades pel fet d'haver incentivat la participació en el primer d'octubre. Cap d'aquestes pàgines era de la Generalitat, i totes corresponien a entitats privades i legals. Segons La Vanguardia, es van tancar un total de cent quaranta llocs web.

Dilluns, 25 de setembre - Investigats per clonar webs del referèndum. Dues persones van ser citades a declarar a la comissaria de la policia espanyola a Girona per haver clonat webs com ara 'referendum.cat' o 'garanties.cat'. La citació es va fer per ordre del jutjat d'instrucció número 4 de Paterna (València), que els investiga pels delictes de prevaricació, desobediència i

malversació de fons públics. Tots dos, que es van acollir al dret de no declarar, van quedar en llibertat i són investigats només per desobediència. A Oriol Ferràndez, de Caldes de Montbui, que també **va duplicar la web del referèndum**, li va passar això mateix.

El cas més important és el d'un jove Burjassot, Daniel Morales, acusat per la policia espanyola de ser el líder d'un moviment que tenia el suport d'uns altres particulars que van contribuir a una causa organitzada per clonar aquestes webs. La policia conclou que l'origen de les replicacions era en la publicació del codi font efectuat per aquest jove que, de manera organitzada, controlada i dirigida per ell, hauria causat la proliferació incontrolada de rèpliques d'aquestes pàgines, 'ajudant a expandir un procés de desobediència a la legislació vigent i de radicalització'. El jove, el domicili del qual va ser registrat, s'investiga per desobediència, tot i que ell no és cap càrrec públic...

Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, presos polítics a l'Europa del 2017. ACN

L'advocat de Morales va presentar un recurs contra la decisió judicial d'escorcollar el seu domicili. Hi denunciava irregularitats, sol·licitava l'arxivament de les investigacions i la devolució dels tres discs durs i el telèfon mòbil requisats, i en demanava les noves claus d'accés, que els funcionaris de la policia haurien canviat.

Dijous, 28 de setembre - Detingut per penjar cartells. La policia espanyola va **identificar uns ciutadans** que penjaven cartells a favor del referèndum a Reus. Els agents van arribar a agafar un jove i tirar-lo a terra, i li van demanar la identificació sense dir-li per què. Quan un dels agents finalment li va dir que era 'per haver enganxat cartells', els concentrats el van escridassar i li van demanar el número d'identificació, encara que ell no s'hi va avenir. L'agent es va endur el jove identificat a la comissaria, enmig de les protestes dels manifestants.

Dijous, 28 de setembre - Butlletes i urnes requisades. La Guàrdia Civil va **requisar 2,5 milions de paperetes i 4 milions de sobres** en un magatzem d'Igualada. A més, els agents també han localitzat 100 urnes, que en un primer moment es creia que serien pel referèndum, però no. L'empresa custodiava les urnes pel FC Barcelona. El magatzem on es va trobar tot aquest material és propietat de l'empresa de producció d'esdeveniments culturals i esportius Events de la capital de l'Anoia.

Diumenge, 1 d'octubre - L'1 d'octubre: el dia de la gran repressió. 1.066 ferits i 52 càrregues policiaques arreu del Principat. Aquestes xifres són la millor manera de resumir una jornada històrica i dramàtica. La majoria dels qui van ser ferits el dia del referèndum, el 82,5%, van tenir contusions o policontusions. Un 83% dels casos van rebre una diagnòsi lleu. Durant els

dies següents, un 93,3% dels pacients van ser atesos per contusions o policontusions.

Des de primera hora del matí i fins al migdia, la Guàrdia Civil i la policia espanyola van intentar rebentar el referèndum amb una repressió sense precedents. La població va defensar pacíficament els centres electorals, fet que no va impedir que els cossos policiaques empresin la força per entrar als col·legis i requisar les urnes.

Entre els ferits, Roger Español, un jove de 38 anys, va perdre la visió d'un ull arran de l'impacte d'una pilota de goma, una arma que està prohibida pel Parlament de Catalunya des del 2014.

Aquell mateix dia, a Sant Esteve Sesrovires, la Guàrdia Civil va detenir dos joves més; un per agressió a la Guàrdia Civil i a un altre per haver intentat atropellar uns agents amb una moto.

La fiscalia espanyola va considerar que la violència

de la policia espanyola no havia afectat 'en absolut' la convivència ciutadana i es va negar a investigar els fets. Tanmateix, **el titular del jutjat d'instrucció número 7 de Barcelona**, Francisco Miralles, sí que investiga les càrregues policiaques a Barcelona durant el primer d'octubre i posa facilitats als ferits perquè posin una denúncia. De moment, al seu jutjat s'hi han presentat més de dos-cents trenta denúncies. Hi ha hagut ajuntaments, com ara el de Girona, Sant Julià de Ramis i Aiguaviva, que també han presentat denúncies col·lectives.

Dilluns, 16 d'octubre - Cuixart i Sànchez, presos polítics a l'Europa del 2017.

La jutgessa de l'Audiència espanyola Carmen Lamela va decretar presó sense fiança per als presidents de l'ANC i Òmnium Cultural, Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, acusats d'un presumpte delictes de sedició per les mobilitzacions del 20 i el 21 de setembre. Des de llavors, tot i que han presentat uns quants recursos, Lamela ha denegat la seva sortida de la presó.

Per una altra banda, Lamela no va empresonar l'ex-major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, però **li va imposar mesures cautelars**. Com la **intendent Teresa Laplana**, li va prohibir de sortir de l'estat espanyol i haurà de comparèixer cada quinze dies al jutjat, li va retirar el passaport, ha d'estar localitzable per telèfon 'immediatament' i ha de donar el contacte d'una persona perquè rebí qualsevol mena de notificació.

Dijous, 19 d'octubre - El batlle de Dosrius citat a de-

El batlle de Dosrius va ser citat a declarar a la comandància de la Guàrdia Civil per un presumpte delictes de desobediència i resistència greu durant el referèndum

clarar. El batlle de Dosrius (Maresme), Marc Bosch, va ser citat a declarar a la comandància de la Guàrdia Civil a Sant Andreu de la Barca per un presumpte delictes de desobediència i resistència greu durant el referèndum del primer d'octubre. Bosch va ser un dels ferits més greus de la ràtzia de la policia espanyola a l'Escola Castell. Arran dels cops de porra, el batlle va ser atès a l'hospital de Mataró, on li van posar un collar cervical. La Guàrdia Civil també va citar a declarar el president local d'ERC a Dosrius i regidor de Promoció Econòmica, Eduard Garcia.

Ací podeu veure imatges del moment en què Bosch va intentar dialogar amb els agents i li van etzibar un cop de porra.

Dijous, 19 d'octubre - Registres en comissaries dels Mossos d'Esquadra. La Guàrdia Civil va entrar a la comissaria de Lleida dels Mossos d'Esquadra per cercar-hi informació sobre el primer d'octubre. Els agents, vestits de paisà, cercaven enregistraments de la jornada del referèndum a petició del titular del jutjat d'instrucció número 4 de Lleida. El mateix jutjat va ordenar l'endemà a la Guàrdia Civil d'entrar al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI) per accedir a correus electrònics relacionats amb

el referèndum.

En relació amb el primer registre, el dia 10 de novembre, uns agents de la Guàrdia Civil també van anar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra del carrer de la Marina de Barcelona per ordre del jutjat d'instrucció número 4 de Lleida. En aquesta comissaria hi ha la Divisió de Sistemes d'Informació Policial dels Mossos.

El dia 17 d'octubre, la Guàrdia Civil també va entrar a la seu central del 112 de Reus per cercar-hi informació relacionada amb el referèndum. Era una investigació d'un jutjat de Gandesa, organitzada per unes denúncies contra els Mossos que els acusaven 'd'inacció' en la jornada del referèndum.

Dimecres, 25 d'octubre - Sis detinguts arran de l'1-O. En aquesta data es va produir l'última detenció d'un ciutadà pels fets de l'1-O. En aquest cas, el detingut va ser un veí de Sant Joan de Vilatorrada (Bages) acusat d'haver agredit un agent durant el primer d'octubre. Els agents es van presentar en un col·legi electoral i van rebentar-ne les portes per accedir-hi. L'acusat va llençar una cadira a uns dels policies quan va aconseguir entrar al punt de votació. Amb aquesta ja són sis les detencions de persones presumptes autores de delictes d'atemptat contra agents de

l'autoritat durant la jornada del dia 1 d'octubre.

El mateix dia 1, a Sant Esteve Sesrovires, la Guàrdia Civil va detenir dos joves més, un per agressió a la Guàrdia Civil i a un altre per haver intentat atropellar uns agents amb una moto. El dia 18 d'octubre també van detenir un jove de 22 anys d'aquesta mateixa localitat, acusat d'haver clavat una puntada de peu a un agent el primer d'octubre. La Guàrdia Civil va dir en una **nota de premsa** el dia 25 d'octubre que hi havia sis detinguts arran de l'1-O, però VilaWeb no ha pogut obtenir la confirmació dels dos restants.

Divendres, 27 d'octubre - El 155 i la intervenció definitiva: govern destituït, parlament dissolt i eleccions. El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, va actuar amb rapidesa i poca estona després que el parlament aprovés la proclamació d'independència que havia votat la ciutadania l'1-O, va comparèixer per anunciar la intervenció de l'autogovern català amb **l'aplicació del famós article 155**. Va dir que destituïa el president de la República, Carles Puigdemont, tot el govern de la Generalitat, que dissolia el Parlament de Catalunya i que convocava eleccions el dia 21 de desembre. També va demanar al Tribunal Constitucional que anul·lés les resolucions que havia pres el parlament.

Dijous, 2 de novembre - L'estat espanyol envia a la presó Junqueras i la meitat dels membres del govern de Catalunya. La jutgessa de l'Audiència espanyola, Carmen Lamela, va decre-

tar l'**empresonament sense fiança** del vice-president Oriol Junqueras i els consellers Raül Romeva, Dolors Bassa, Joaquim Forn, Josep Rull, Jordi Turull, Meritxell Borràs i Carles Mundó. En canvi, va decretat presó sota una fiança de cinquanta mil euros per a Santi Vila. Amb aquesta decisió, la jutgessa va acceptar la petició de mesures preventives del fiscal Miguel Ángel Carballo, que demanava les condicions més dures per a ells i els acusava de rebel·lió, sedició i malversació.

Divendres, 3 de novembre - La revista 'El Jueves' també rep i és investigada per un delictes d'injúries. El jutjat d'instrucció número 20 de Barcelona va obrir una investigació contra la revista El Jueves per una acusació d'injúries, arran d'una denúncia de la policia espanyola que es queixava d'un acudit de la revista. Posteriorment, el dia 8, el director de la publicació humorística, Guille Martínez-Vela, va haver d'anar a declarar, i va defensar davant el jutge que els texts humorístics de la revista 'no poden treure's del context d'un web de notícies falses'. Ara el jutge ha citat a declarar l'autor de l'acudit, que és investigat per un presumpte delictes d'injúries.

Diumenge, 5 de novembre - Vuit professors investigats per debatre sobre el primer d'octubre. Després de prendre's la declaració, el jutjat d'instrucció número 1 de la Seu d'Urgell va decidir de mantenir com a encausats per un suposat delictes d'incitació a l'odi els vuit mestres de tres escoles de la Seu d'Urgell pel tractament que havien fet a classe dels fets

de l'1-O. En les declaracions, els mestres van contestar les preguntes i van negar els fets pels quals els investigaven. Segons les denúncies, un dels alumnes havia estat víctima d'humiliacions, insults i fins i tot agressions' el 3 d'octubre perquè la seva mare era guàrdia civil.

Dijous, 9 de novembre - Forcadell esquivava la presó amb una fiança de 150.000 euros. El jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena va decretar presó sota una fiança de 150.000 euros per a la presidenta del Parlament de Catalunya, Carme Forcadell, acusada per la fiscalia de rebel·lió, sedició i malversació. Segons la **interlocutòria del magistrat**, hi ha un risc de reiteració del delictes, fet que justifica l'ingrés a la presó sota fiança. El jutge també va imposar a Corominas, Guinó, Simó i Barrufet una fiança de 25.000 euros per a eludir la presó.

Dijous, 9 de novembre - José Téllez, investigat per desobediència i obstrucció a la justícia. El tercer tinent de batlle de Badalona, José Téllez, **va negar-se a declarar davant la fiscalia**, arran de la investigació oberta per un presumpte cas de desobediència i obstrucció a la justícia per un incident amb la Guàrdia Urbana de Badalona durant una encartellada per l'1-O. Téllez va voler evitar que la policia requisés uns cartells d'Òmnium Cultural, els va agafar del vehicle policíac i els va lliurar als activistes. El regidor assegura que va ser un acte de defensa del dret a la propaganda política. 'Recordem que el ma-

Rull, Mundó, Romeva, Turull, Bassa, Forn i Borràs en la seva arribada a l'Audiència espanyola el dia que foren empresonats. ACN

terial requisat són cartells, no són armes, i, per tant, està emparat en drets civils bàsics fonamentals com ara la llibertat d'expressió', va dir Téllez després d'assistir a la Ciutat de la Justícia.

Divendres, 10 de novembre - Causa general contra polítics i veïns de Reus. Una jutgessa de Reus investiga treballadors públics, empresaris, regidors i veïns de la ciutat per un manifest en què van demanar que els agents de la policia espanyola marxessin de l'hotel Gaudí de Reus, on estaven allotjats. Els investiguen per un delictes d'odi. En aquesta causa hi estan imputats el batlle de Reus, Carles Pellicer, sis regidors més del PDeCAT, ERC, Ara Reus i la CUP de l'ajuntament, així com dues persones responsables d'un gimnàs de Reus i quatre bombers, que **han estat els últims a declarar**. També els investiga per un presumpte delictes de malversació de fons, ja que presumptament van utilitzar els camions del Parc de

Bombers per dirigir-se fins a l'hotel on estaven allotjats els policies.

Dijous, 16 de novembre - El senyor Bohigues, un encausat més. L'actor i radiofonista Eduard Biosca va rebre una citació judicial per un gag del seu personatge al programa 'Versió RAC-1', el senyor Bohigues. 'En aquest país als actors ens imputen per les opinions dels personatges que interpretem!', va exclamar, després de conèixer la notícia. El gag denunciat feia broma sobre els agents de la policia espanyola instal·lats en els vaixells al port de Barcelona durant setmanes, que van ser responsables dels actes violents del primer d'octubre.

Divendres, 17 de novembre - Sis detinguts més acusats d'incitació a l'odi. Fins ara, la Guàrdia Civil han detingut sis persones acusades d'incitació a l'odi per comentaris a les xarxes socials sobre la violència dels cossos policíacs espanyols durant el referèndum de l'1-O -ve-

geu els casos **ací**-. A la demarcació de Lleida, on s'han produït quatre d'aquestes detencions, l'operació porta el nom de 'Dignity'. La va començar la Guàrdia Civil arran del referèndum. Els vuit professors de La Seu d'Urgell també són investigats en el marc d'aquesta operació.

Dimarts, 21 de novembre - Primeres sancions per les protestes durant la vaga del 3-O. El dia 3 d'octubre, durant la vaga en què es va aturar tot el Principat per protestar contra la repressió del primer d'octubre, a Reus es van organitzar dues marxes lentes per la AP-7 i la A-7. Ja s'han expedit les primeres sancions econòmiques arran de les dues protestes d'aquella jornada. Un mes més tard, dues persones que van participar en aquella concentració han rebut multes que impliquen la **retirada de quatre punts del carnet de conduir i una sanció de dos-cents euros**, que serà de cent si es paga abans de la data estipulada.

Els Mossos d'Esquadra van detenir dos regidors de la CUP a l'Ajuntament de Reus, Oriol Ciurana i Marta Llorens

Divendres, 24 de novembre - Un home detingut per haver celebrat la mort de Maza. La policia espanyola va detenir un home a Barcelona per haver celebrat a les xarxes socials la mort de l'ex-fiscal general de l'estat espanyol José Manuel Maza. Segons el ministre d'Interior espanyol, Juan Ignacio Zoido, l'internauta també va amenaçar el delegat del govern espanyol a Catalunya, Enric Millo. Està acusat d'un delictes d'incitació a l'odi i d'injúries.

El ministeri d'Interior espanyol ha obert una pestanya nova a la seva pàgina web dins l'apartat destinat als delictes d'odi. L'ha titulada **'Situació a Catalunya: protecció de víctimes'**, i anima a denunciar els catalans sospitosos de 'delictes d'odi'.

Dilluns, 4 de desembre - Els Mossos, en el punt de mira. El jutjat d'instrucció número 2 de Sabadell dirigeix la investigació de comandaments dels Mossos d'Esquadra per haver permès el referèndum de l'1 d'octubre. En una providència, el jutjat va ordenar a la direcció dels Mossos que identifiqués l'inspector i el sots-inspector responsables de la sala regional del Complex Central Egara i també el cap de la Comissaria de Santa Perpètua de Mogoda, per 'desobediència per inactivitat' durant l'1-O,

segons el TSJC. Aviat seran citats a declarar.

Divendres, 22 de desembre - El Suprem amplia la causa. El magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena amplia la causa que instrueix contra el govern, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart i incorpora a la llista d'investigats l'ex-president Artur Mas; la secretària general d'ERC, Marta Rovira; l'ex-diputada de la CUP Anna Gabriel; la coordinadora del PDECat, Marta Pascal; la presidenta del grup parlamentari de la CUP, Mireia Boya; i la presidenta de l'AMI, Neus Lloveras. Començaran a declarar la setmana vinent, amb el risc que la fiscalia en demani presó preventiva i Llarena ho accepti.

Els noms de tots aquests polítics apareixen a l'informe lliurat per la Guàrdia Civil al jutge Llarena el 15 de desembre i suposadament formen part del comitè estratègic que assenyalava el document 'EnfoCATs', considerat pel jutge com el full de ruta de l'independentisme. Aquest informe assenyalava quaranta polítics i, segurament, tots hauran de declarar davant Llarena.

Dimecres, 27 de desembre - Detinguts dos regidors de la CUP a Reus. Els Mossos d'Esquadra van detenir dos regidors de la CUP a l'Ajuntament de Reus, Oriol Ciurana i Marta Llorens, que es van negar a anar a declarar dues

vegades davant el jutge arran de les mobilitzacions de l'1-O. Tots dos són inclosos en la causa general contra polítics i veïns de Reus. En el moment de la detenció a la plaça de l'Ajuntament hi havia una nova concentració dels 'avis de Reus', que reclamava la llibertat dels polítics empresonats. **Van haver de passar la nit a la presó** i l'endemà, la jutgessa els va deixar en llibertat.

Dijous, 4 de gener - Onze professors més a declarar. L'endemà de l'1 d'octubre professors de l'Institut el Palau de Sant Andreu de la Barca (Baix Llobregat) van fer debats a l'aula sobre els fets de la jornada del referèndum. A petició de la fiscalia, van haver de declarar davant la Guàrdia Civil acusats d'incitació a l'odi, de delictes morals i, alguns, d'amenaques.

Divendres, 5 de gener - Boicot al restaurant d'Ada Parellada. El mateix dia que el jutge Llarena decidia de mantenir el vice-president, Oriol Junqueras, a la presó, la cuinera Ada Parellada denunciava un boicot al seu restaurant, Semproniana, per haver acollit el Sopar Groc Solidari. Aquest boicot va consistir a publicar opinions negatives sobre el restaurant a TripAdvisor, Facebook i Google. Els escrivia gent que no havia estat mai al restaurant i que hi afegia crítiques a la seva posició política. Després de la denúncia de Parellada, TripAdvisor va retirar les crítiques que no eren exclusivament gastronòmiques. La campanya difamatòria **va tenir l'efecte contrari** i el Sopar Groc va rebre més peticions d'assistència que mai.

Dijous, 18 de gener -

'L'infern és Espanya'. Manel Riu, docent de Tremp, igual com els professors de la Seu d'Urgell, també és objecte d'una acusació de delictes d'odi i revelació de secrets. El 16 de novembre va ser detingut per la Guàrdia Civil per haver publicat 119 missatges a les xarxes contra Mariano Rajoy, Soraya Saénz de Santamaría i el govern espanyol. El 18 de gener va anar a declarar davant el jutge i **va reconèixer** haver escrit els missatges dels quals és acusat, però va demanar que es contextualitzessin en el temps i en els fets.

Divendres, 19 de gener - 51 investigats més per haver tallat la N-II. Els tallers a la carretera N-II durant les manifestacions del 3 d'octubre i el 8 de novembre passat han arribat als jutjats d'Igualada que, de moment, ha citat un total de 51 persones en qualitat d'investigades per un delictes de desordre públic. Aquesta xifra podria créixer aviat, perquè el procés tot just és en un moment embrionari.

Dilluns, 22 de gener. Durant l'aturada general del 8 de novembre un grup de manifestants va ocupar durant tota la tarda les vies del TGV de l'estació de Sants, a Barcelona. Tot i que la concentració es va dissoldre sense incidents, el jutjat d'instrucció número 24 de Barcelona va reobrir diligències per desordres públics, a petició del ministeri fiscal. La magistrada va citar nou investigats, els que van poder ser identificades en sortint de les andanes.

Dimarts, 30 de gener - Toni Albà, acusat d'injúries. L'actor **Toni Albà** va comparèixer davant el jutge per

El batlle de Callús, Joan Badia, i el regidor de Cultura de Sant Joan de Vilatorrada, Jordi Pesarrodon, són dos dels polítics del Bages encausats per l'1-O. ACN

una acusació de delictes d'injúries a la jutgessa Carmen Lamela. Albà va respondre recordant que ell feia humor i que amb els piulets no pretenia sinó fer riure. Unes dues-centes persones van acompanyar el comediant a declarar.

Dimecres, 31 de gener - Baiget, Batlle, Jané, Munté i Ruiz declaren davant Llerena. Dins la investigació sobre el referèndum, el jutge Pablo Llerena va citar a declarar els ex-consellers Jordi Baiget, Neus Munté, Meritxell Ruiz i l'ex-director dels Mossos, Albert Batlle. Volia saber si tenien informació dels preparatius de l'1-O i quina vinculació hi havien tingut. **Baiget va declarar que era una 'irresponsabilitat'** no seguir una via pactada i que el president Carles Puigdemont l'havia destituït per 'falta de confiança'. Batlle va dir que li havien demanat que, com a director de la policia, facilités el referèndum. **Ruiz i Munté** van declarar el dia abans i

van justificar la seva sortida del govern per motius personals. Jordi Jané, predecessor de Forn, va remarcar que no tenia res a veure amb els operatius prevists per a l'1-O.

Dilluns, 5 de gener - El batlle de Callús, agredit l'1-O, citat a declarar. Joan Badia, batlle de Callús (Bages), va anar a declarar als jutjats de Manresa acusat de desobediència durant l'1-O. Això, malgrat el fet que Badia havia estat víctima directa de la violència policíaca. La Guàrdia Civil s'hi va presentar el dia del referèndum i el batlle, a la porta de l'escola, va demanar explicacions als agents que pretenien entrar-hi. Joan Badia **va ser empès i colpejat** amb un escut per un guàrdia civil i va anar a parar a terra.

Badia va posar una denúncia a la comissaria dels Mossos contra aquells guàrdies civils per agressió, destrosses i robatori (concretament, se li van endur l'ordinador portàtil). La resposta judicial a la denúncia

encara no ha arribat, però una jutgessa de Manresa ha decidit d'obrir una causa contra ell i dos càrrecs electes més de la comarca acusant-los de desobediència. Badia va estar poca estona davant la jutgessa, car es va acollir al dret de no declarar.

Dimecres, 7 de febrer - El cas del mecànic de Reus. Jordi Perelló, el mecànic de Reus denunciat per haver-se negat a reparar el cotxe d'una agent de la policia espanyola, ha estat citat a declarar avui al jutjat d'instrucció número 3 de Reus. Perelló és investigat per un presumpte delictes d'incitació a l'odi. Els fets van ocórrer dimecres passat, quan una agent li va trucar perquè li reparés el cotxe, però ell s'hi va negar 'per principis', arran dels fets de l'1-O. La parella de l'agent, que és mossos d'esquadra, el va amenaçar per telèfon i en persona, segons que va relatar el mecànic.

Ahir van declarar l'agent de la policia espanyola i la

seva parella (el denunciante), en qualitat de testimonis, i també Perelló, en qualitat d'investigat, que **només va respondre a les preguntes del seu lletrat**. En la causa també s'hi ha personat l'Advocacia de l'Estat, que ha sol·licitat que declarin més testimonis.

Dimecres, 7 de febrer - El nas de pallaso, símbol de la resistència. Jordi Pesarrodon, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada, i pallaso de professió, va anar a declarar als jutjats de Manresa dos dies més tard que el batlle de Callús. Pesarrodon va ser víctima de la violència policíaca de l'1-O, però és ell que va haver de compareixer al jutjat acusat d'un delictes de desobediència. Molta gent va donar-li suport davant el jutjat amb un nas de pallaso, el mateix que duia ell el dia 20 de setembre al costat d'un agent de la Guàrdia Civil, en una imatge que ha esdevingut icònica sobre la resistència pacífica a la repressió policíaca.

Ramon Folch, José Luis Gallego i Andreu Mas-Colell.

FUNDACIÓ CATALUNYA LA PEDRERA

Ramon Folch i Andreu Mas-Colell: ecologia versus economia

MONTSERRAT SERRA

L'ecòleg Ramon Folch va conversar amb l'ex-conseller d'Economia Andreu Mas-Colell dins el diàleg 'Ecologia i economia sostenibles', que va obrir el cicle Acció & Reflexió de la Fundació Catalunya la Pedrera

Dos pesos pesants en els seus àmbits, l'ecòleg Ramon Folch i l'ex-conseller d'Economia Andreu Mas-Colell, van compartir escenari a l'auditori de la Pedrera fa pocs dies. Van inaugurar el cicle Acció &

Reflexió. El tema prometia: 'Ecologia i economia sostenibles', i no van decebre. Folch i Mas-Colell tenen la capacitat de pensar en macro, i tenen el coneixement i l'experiència per mostrar-nos alguns paradigmes de futur. I així ho van fer.

Va moderar l'acte el periodista especialitzat en medi José Luis Gallego, que va situar el diàleg en la disjuntiva: economia des del punt de vista ambiental i el medi des del punt de vista econòmic. I va començar posant sobre la taula el terme 'sostenibilitat', un dels conceptes que darrerament ha triomfat més, va dir, i que és un nou paradigma de progrés. Perquè, el progrés només serà si és sostenible? Què és el progrés? Què és el creixement? Amb aquest punt de partida tan ampli com una autopista

de sis carrils va començar la reflexió. Andreu Mas-Colell va voler obrir el foc.

Sostenibilitat

Andreu Mas-Colell va situar la sostenibilitat en un àmbit de present, de reconeixement que el món avui no és sostenible. Aleshores va dir: 'S'ha de buscar un compromís entre el present i el futur. En aquest sentit, davant els senyals d'alarma, podem sacrificar la situació de tres generacions per aconseguir la sostenibilitat a la quarta generació. Però també podem

Ramon Folch diu que 'hem d'intentar fer una anàlisi sectorial que tingui en compte la globalitat'. FUNDACIÓ CATALUNYA LA PEDRERA

decidir de sacrificar només una generació o no sacrificar-ne cap. És una qüestió complexa, perquè conté una qüestió moral.'

Al seu torn, Ramon Folch va recular una mica, deixant clars dos elements de base: 'Em molesta perpetuar discursos circumstancials que pretenen contenir la totalitat del coneixement. L'especialització no és una categoria metafísica que ho pugui abastar tot. En canvi, les coses ens afecten en la seva totalitat i no només des d'un enfocament parcial. I això cal tenir-ho clar, perquè, si no, ens trobarem amb actituds reduccionistes, centrades en l'especialització de cadascú. En aquest sentit, no es pot parlar de sostenibilitat sense tenir en compte qüestions socials i econòmiques, a més d'am-

bientals. La sostenibilitat no és una qüestió d'ecòlegs i prou, i d'ecòlegs que veuen els economistes com a agents oposats a la sostenibilitat, que la combaten. Jo no llançaré contra l'economia els cavalls de l'ecologia. Per tant, hem d'intentar fer una anàlisi sectorial que tingui en compte la globalitat.'

La segona premissa que Ramon Folch va voler destacar fou que 'sostenibilitat' és un terme que no és nou, però que ara, des del seu nou abast semàntic, no és prou ben comprès. I va dir que la raó és que s'expressa amb dos vectors: l'espai i el temps. Per explicar-se, va posar d'exemple el canvi climàtic: És l'acumulació de diòxid de carboni que ha acabat creant una nova realitat. I no és una acumulació que vingui d'ara.

'Hi ha reptes que són essencialment planetaris, com l'exemple del canvi climàtic: o ens hi posem tots, o no hi ha res a fer'

Folch va deixar anar: 'Nosaltres som el futur dels nostres avantpassats.' Per això és important entendre l'espai i el temps, perquè tot i saber cap a on volem anar, s'ha de saber com arribar-hi. Perquè la simple proclamació del desig no garanteix l'arribada per efectes automàtics. (I aquí es va apuntar el paral·lelisme amb la situació política del país.) 'És important saber com arribem a aquest escenari diferent, en aquest cas,

per a frenar el canvi climàtic.'

Aleshores va saltar Mas-Colell: 'I com administrem els costos.' I va continuar: 'Hi ha reptes que són essencialment planetaris, com l'exemple del canvi climàtic: o ens hi posem tots, o no hi ha res a fer. Però no tenim un govern mundial que faciliti unes polítiques mundials comunes (tot i que m'aterraria tenir-lo). Això crea enormes dificultats. Per contra, ens salva el fet que el

concepte “mundial” és més restringit que no sembla. Avui la Xina és un dels països campions lluitant contra el canvi climàtic. Fa deu anys no ens ho podríem creure. Però la pol·lució els ofegava literalment i això els ha fet reaccionar. Alhora, això els situa al capdavant de les energies renovables.’

En aquest punt, el moderador, José Luis Gallego, va citar el documental d’Al Gore, Una veritat incòmoda, i va recordar l’escena on Gore visita un ministre de l’Índia. El ministre li demana una moratòria a l’hora de lluitar contra el canvi climàtic, perquè diu que el principal problema del país és la pobresa i que és prioritari. Aleshores Gallego va demanar: hem d’esgotar els recursos del planeta?

Demografia i recursos naturals

La resposta de Ramon Folch el va portar a escrutar en una altra línia de debat i, posant l’accent en l’Índia, va assegurar que la contaminació global havia generat un problema més local: ‘Els indis, per cultura, són vegetarians i això és fonamental. Quan ens preguntem si podem donar menjar a tothom, també ens hem de preguntar quin menjar. Pa o hamburguesa? Perquè la relació en consum de recursos entre una dieta carnívora i una de vegetariana és d’1 a 10. La dieta vegetariana implica una despesa de recursos molt menor. De manera que si ens preguntem si podem alimentar tothom, la resposta és: depèn del model que triem. Amb filet i caviar, segur que no. Incrementant la proteïna vegetal, segur que sí.’

Si ens preguntem si podem alimentar tothom, la resposta és: depèn del model que triem

I Mas-Colell va continuar el fil: ‘Jo hi afegiria la proteïna artificial. Però la veritat és que no podem salvar la natura a costa de mantenir la gent en una situació de pobresa. Això és impossible. Comparem Holanda amb Bangla Desh, per exemple. Un país és pròsper i l’altre no. L’un té cura de la natura i l’altre no. Ara, la prosperitat és possible? Rotundament sí.’ Però l’ex-conseller va deixar clar que el creixement exponencial de la població és impossible. I que s’ha estudiat bé la xifra de població que pot assumir el planeta, que és entre deu i onze mil milions de persones. I va recordar que el creixement es mesura tenint en compte els preus i el PIB.

José Luis Gallego va demanar: ‘El creixement que no té en compte els recursos naturals és tolerable?’

Mas-Colell: ‘No podem salvar la natura a costa de mantenir la gent en una situació de pobresa’. FUNDACIÓ CATALUNYA LA PEDRERA

‘Quan parlem de sostenibilitat, els números han de sortir certament, però no diguem que els números no surten, quan no ens hem ocupat de fer-los’. F.C.L.P.

La cosa que fa que parlem de superpoblació és la petjada ecològica d’aquests individus

Ramon Folch va obrir arguments contra una visió malthusianista i va repreguntar enllaçant amb les paraules de Mas-Colell: ‘Quan parlem en termes de creixement i de PIB, de què parlem?’ I va enfil·lar: ‘Els humans som una de les espècies menys representades del planeta i la cosa que fa que parlem de superpoblació és la petjada ecològica d’aquests individus. Tota la humanitat cap a la comarca del Vallès. El problema és la demanada de recursos, per això la qüestió més important és la gestió dels recursos. Perquè ho entenguem: un individu en relació amb un cavall té una demanda d’1 a 1.000. Per això els set milions de persones semblen superpoblació.’

Va continuar Folch: ‘I sobre el creixement, fixem-nos

que els humans no deixem de créixer durant tota la vida. Ara, des d’un punt de vista biològic, no incrementem la nostra massa corporal. Creixem en destresa, en coneixements, en records, en reflexió... I si continuem prenent Holanda com a exemple, cal saber que aquest país té el mateix PIB que l’Aràbia Saudita. Però Holanda té un model basat en la destresa i en canvi l’Aràbia Saudita basa el seu PIB en una extracció no renovable. Per això és un país que no ha parat de créixer en els últims trenta anys o quaranta. Amb això vull dir que no podem agafar només el PIB com a índex de creixement. Perquè hi ha molts altres elements en joc. Si l’Aràbia Saudita dediqués la riquesa a implementar i

millorar les seves capacitats, potser no estaria decreixent.’ La reflexió de Folch tenia l’objectiu d’arribar a aquest paradigma: ‘Com fem el creixement per instal·lar-nos d’una manera sostenible en l’espai i el temps.’

I encara va continuar: ‘Perquè l’economia financera es basa en valors simples, sobre els quals construeix una realitat paral·lela. No es poden simplificar els fenòmens complexos per entendre’ls millor. Hem d’acceptar que la realitat és complexa.’

Tots els costos i tots els beneficis

Aleshores Andreu Mas-Colell va agafar-se al tema de la petjada ecològica: ‘Tot el que és correcte ha de tenir un preu i aquest preu s’ha de pagar. Si la petjada de tothom és massa gran en conjunt, doncs s’han de generar uns impostos (el mercat lliure no generarà aquests preus). L’escassetat s’ha de reflectir en preus. Si l’energia és costosa, no s’ha de poder adquirir per sota del preu de cost.’

I aquí Ramon Folch va entrar en un dels aspectes determinants del debat: ‘Quan parlem de sostenibilitat, els números han de sortir certament, però no diguem que els números no surten, quan no ens hem ocupat de fer-los. La sostenibilitat és la millor relació cost-benefici, sempre que el cost inclogui tots els costos, inclòs l’ambiental, i tots els beneficis, inclosos els beneficis socials. Avui, els preus reflecteixen molt malament el nou marc econòmic per arribar a la sostenibilitat. La matriu econòmica atribueix un preu només

‘Hem d’apreciar la natura no solament d’una manera utilitària sinó també com a forma de plaer i d’emocions’

Es llencen 8 metres cúbics d’aigua per segon i les plantes es queden amb uns fangs que no es rescaten per a convertir-los en elements útils

tenint en compte uns quants paràmetres.’ I Folch va posar d’exemple el diòxid de carboni, al qual després del protocol de Kyoto li van atribuir un preu. I va parlar de paràmetres que encara avui no es tenen en compte a l’hora de posar preu als productes, que es troben externalitzats de la matriu econòmica, que no formen part dels balanços. Si parlem, per exemple, del manteniment forestal, caldria valorar la feina de la pagesia, les accions contra l’erosió que representa, la minimització del risc d’incendis, la qualitat de l’aire que respirem, els beneficis paisatgístics (pensant en el turisme)... Folch va ser contundent: ‘Tenim una economia molt centrada en el compte de resultats i poc en els balanços. Tenim uns balanços que fan pena.’

I Mas-Colell li va respondre: ‘Hi estic d’acord. Hi ha molta dificultat a posar preus. S’han de saber els drets de cadascú. I una de les contribucions de l’ecologia és fer-nos notar que hem d’apreciar la natura no solament d’una manera utilitària sinó també com a forma de plaer i d’emocions.’

I al seu torn Folch va dir: ‘Però això no està del tot acceptat i per aquest motiu subsidiem el pagès a franges específiques de producció (productor de llet, productor de carn de porc...) i el subvencionem. Però el pagès no ha de ser subvencionat sinó contraprestat. Hem de saber quins serveis presta i valorar-los. Però si no atribuïm un preu a totes les aportacions que fa (que són les externalitats no reconegudes que dèiem), no el podem contraprestar i més

aviat l’averگویim, perquè sembla que pidoli.’

El moderador va introduir encara un últim tema que es derivava del debat: l’economia circular. I aquí es va esmentar la teoria del decreixement, en la qual Mas-Colell va dir que no creia. Va posar en qüestió l’autoconsum, en els termes, per exemple, de ciutat: ‘No és lògic pensar que una ciutat no importi energia, que en sigui receptora.’ I Folch va parlar de dimensionar l’escala de l’autoconsum: ‘El model energètic actual és pèssim. Certament, la dimensió per a la captura energètica eficient i eficaç no la trobaràs mai en una ciutat. Necessitaràs importar energia, però d’on? La podem importar del Vallès Oriental i no d’Aràbia Saudita, com es fa ara. Perquè no és més ric qui més guanya, sinó qui millor administra el que guanya.’ En aquest sentit, l’ecòleg va denunciar els nivells d’ineficàcia en la gestió energètica i dels recursos, i va parlar de la seva experiència en les plantes de tractament de les aigües residuals. Va denunciar que actualment es llencen 8 metres cúbics d’aigua per segon i les plantes es queden amb uns fangs que no es rescaten per a convertir-los en elements útils.

El diàleg es va tancar amb molta cordialitat, parlant d’economia circular, on Folch va insistir en la necessitat de valorar en els balanços una sèrie de beneficis que ara es troben externalitzats de les matrius econòmiques. I Mas-Colell va recordar que els costos també depenen de l’estat del coneixement, de la inversió en R+D, perquè la recerca científica i tecnològica també és molt rendible. ■

El 'lawfare' és la guerra judicial; utilitzar la llei com a arma política. ALBERT SALAMÉ

Així desplega Espanya una estratègia clara de 'lawfare' contra Catalunya

Estat espanyol El concepte de justícia com a arma de guerra política, nascut als EUA, és aplicable en aquest conflicte

JOSEP CASULLERAS

La repressió de l'estat espanyol contra l'independentisme a Catalunya té la forma i el propòsit d'allò que s'anomena *lawfare*, és a dir, 'guerra judicial', un concepte d'origen nord-americà que es refereix a l'ús de la llei com a arma política. És una forma de guerra desigual, perquè qui la promou és qui té el control de la llei, per més que això vulgui dir forçar-la, tergiversar-la o àdhuc incomplir-la. 'Qui ha

fet que avui ERC i JxCat no tinguin líders perquè estan escapçats? Mariano Rajoy i el PP', es vantava la vice-presidenta espanyola, Soraya Sáenz de Santamaría. Una operació d'estat amb un mateix propòsit: la inhabilitació de l'adversari polític, la persecució judicial de l'enemic, i la justificació –mitjançant les lleis– de la vulneració de drets fonamentals. 'La llei estava per damunt de la convivència ciutadana', va dir el cap del dispositiu policíac de l'1-O, Diego Pérez de los Cobos. Un cas evident de *lawfare*, de guerra judicial.

Una operació d'estat amb un mateix propòsit: la inhabilitació de l'adversari polític, la persecució judicial de l'enemic

L'origen d'aquest concepte és incert, tot i que n'hi ha referències als anys setanta als Estats Units. Però hom considera que el primer a teoritzar-lo fou el coronel de les forces aèries dels EUA Charles Dunlap Jr. amb l'assaig 'Law and military intentions: Preserving Humanitarian Values in 21st Conflicts' (pdf). Dunlap hi defineix *lawfare*, directament, així: 'Ús de la llei com a arma de guerra.' Més tard, ha estat la iniciativa The Lawfare Project, impulsada per l'advocada de drets humans i directora de cinema Brooke Goldstein, que n'ha ampliat la

definició. I ha ajudat a popularitzar-lo, fent veure els diversos casos arreu del món en què un sistema legal o una legislació són utilitzats per justificar l'eliminació d'opponents polítics. 'Es tracta de l'abús de la llei i dels nostres sistemes judicials per a minar els principis que pregonen: l'estat de dret, la presumpció d'innocència i el dret de llibertat d'expressió', deia Goldstein en aquest discurs el 2010.

El vídeo que podeu veure en la imatge és de la iniciativa No Lawfare i és revelador, si s'aplica a la situació de repressió política i judicial de l'estat espanyol.

Defineix aquestes accions emmarcades en el *lawfare*: 'Persecució política, destrucció de la imatge pública o inhabilitació d'un adversari polític; combinació d'accions que semblen legals amb una gran cobertura mediàtica que exerceix pressió sobre l'adversari i el seu entorn, formulant acusacions sense proves, de manera que perdi suport i que no disposi de capacitat de reacció.'

'S'ha acabat la broma'

L'instrument més clar i contundent de la repressió política a l'estat espanyol aquests últims anys ha estat el Tribunal Constitucional, amb un sistema de designació dels magistrats que respon a les majories polítiques que hi ha, i que en el cas de Catalunya ha tingut una funció de detonant del conflicte, amb la sentència del juliol del 2010 que escapçava un estatut d'autonomia aprovat pel parlament, retallat després per les corts espanyoles i aprovat

finalment en referèndum pels catalans.

I amb l'eclosió del procés independentista, la majoria absoluta del PP va permetre la reforma de la llei orgànica del TC, feta expressament per a combatre aquest procés i els seus dirigents, dotant el tribunal per primera vegada de capacitat sancionadora. 'S'ha acabat la broma', amenaçava el dirigent del PP català Xavier García Albiol en la presentació de la reforma. Eren els anys de creixement de l'independentisme, amb fulls de ruta que tenien l'aval d'una majoria parlamentària, els anys immediatament posteriors a la sentència de l'estatut, durant els quals Francisco Pérez de los Cobos, ex-militant del PP, amb un passat vinculat a l'extrema dreta i reconegut

El tribunal va acabar ajornant la decisió sobre el recurs, però va accedir a complaure el govern espanyol imposant unes mesures cautelars impossibles d'assumir

anticatalanista, va presidir la institució. Pérez de los Cobos, germà del policia que deia que la llei estava per damunt de la convivència.

La ingerència política en un tribunal que lidera l'acció repressiva contra l'independentisme s'ha fet evident també aquests dies. Amb les trucades del govern espanyol al president i als membres del tribunal per fer-los veure la importància d'admetre a tràmit la impugnació de la candidatura de Carles Puigdemont a ser investit president de la Generalitat. El tribunal va acabar ajornant la decisió sobre el recurs, però va accedir a complaure el govern espanyol imposant unes mesures cautelars impossibles d'assumir per Puigdemont per a poder-se sotmetre a la investidura.

Lawfare

Usar o abusar de la ley logrando un objetivo político destituyente.

El vídeo que explica què és el 'lawfare'. NO LAWFARE

Ho va fer tenint en compte que ni el ponent, ni els lletrats, ni el Consell d'Estat espanyol no aconsellaven l'admissió a tràmit d'un recurs que a la pràctica implicava una impugnació preventiva d'una votació d'investidura d'un candidat que es va poder presentar a les eleccions perfectament. Una cosa mai no vista.

Tot això va acompanyat d'una acció decisiva de pràcticament tota la maquinària mediàtica de l'estat espanyol, que construeix un discurs de caricaturització i demonització, d'elevació d'aquest adversari a la condició d'enemic públic número u, i que permet de fer penetrar entre l'audiència i la ciutadania la convicció que el càstig que rebí serà just, i que

les consideracions de dubtosa legalitat o de manifesta il·legalitat són secundàries. Perquè l'objectiu polític, en aquest cas la preservació de la unitat d'Espanya, s'ho val.

La violència és culpa dels agredits

L'enemic no és només Puigdemont; és tot l'independentisme. Per això es va obrir una causa general, feta amb investigacions secretes i construïda amb atestats policíacs que falsegen deliberadament els fets, per a permetre que l'acció de la justícia sigui implacable amb els responsables d'uns fets que són convenientment presentats com a violents, 'tumultuaris'. D'ací es desprèn l'acusació de sedició contra Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, de l'alçament

Es va obrir una causa general, feta amb investigacions secretes i construïda amb atestats policíacs que falsegen deliberadament els fets

'tumultuari' i violent, al qual es refereix el codi penal espanyol. La manifestació del 20 de setembre davant el Departament d'Economia va ser multitudinària i pacífica, i els dirigents d'Òmnium i l'ANC van actuar perquè ho fos. Però, en canvi, seran jutjats per sedició, i és per aquesta acusació que fa més de cent dies que són en presó preventiva.

El 20 de setembre hi va haver les concentracions de protesta; el dia 22 a migdia el portaveu del govern espanyol, Íñigo Méndez de Vigo, ja parlava d'accions 'tumultuàries'; i quan encara no havia acabat la conferència de premsa la fiscalia general de l'estat ja presentava una denúncia per sedició contra Sánchez i

Francisco Pérez de los Cobos presidia el Tribunal Constitucional espanyol quan van retallar l'estatut. E.P.

Ana Rosa Quintana forma part de l'engranatge de la maquinària mediàtica. E.P.

Políticament, tampoc la UE no ha servit, de moment, per a demanar empara davant la repressió

Cuixart. Més tard, la jutgesa Lamela, primer, i el jutge Llarena, després, assumien la tesi de la Guàrdia Civil, que era la mateixa que la del govern espanyol, que era la mateixa que la de la fiscalia, que era la mateixa que la seva. I que la del jutge Pablo Llarena. Un cas de *lawfare* en tota regla.

I una cosa semblant va passar amb les acusacions de rebel·lió contra els membres del govern i els de la mesa del parlament, inclosa la presidenta. Que no hi havia la violència que requereix l'acusació del delictes de rebel·lió? La Guàrdia Civil, i la fiscalia, i la jutgessa Lamela, i el jutge Llarena, se la van inventar en sengles atestats i interlocutòries. I si les proves de violència dels manifestants

eren escasses, s'acabava fent responsable de la violència de la policia espanyola durant el referèndum de l'1-O (una violència, aquesta sí, molt evident i clamorosa) als qui havien convocat el referèndum, és a dir, als qui n'havien estat víctimes.

Tot plegat amb l'acompanyament mediàtic adequat. I social i polític. El PSOE, l'altre gran partit de l'estat, ha fet pinya amb el PP, Ciutadans i el rei d'Espanya. El 3 d'octubre, quan Felipe VI va comparèixer ordenant d'actuar contra l'independentisme, els socialistes van retirar la petició de reprovació de Sáenz de Santamaría per la violència de l'1-O. I només els mitjans estrangers es van estranyar del discurs de Felipe VI i van criticar-ne

la duresa. Tots els poders de l'estat remaven alhora contra un enemic comú que calia destruir. Aquest és un dels principis de la definició de *lawfare*, el de guerra desigual, entre un combatent molt poderós, amo de la llei, i un altre que en rep les conseqüències.

En aquest combat, se n'ha ressentit també la llibertat d'expressió i s'ha fet un ús improp del concepte de delictes d'odi, que s'imputa a tots els qui han gosat criticar la violència de la policia i la Guàrdia Civil durant l'1-O. Com en la causa general oberta a Reus.

Acaba essent inútil de recórrer a cap dels mecanismes interns de què disposa el sistema judicial espanyol, perquè en totes les instàncies judicials hi ha un mateix punt de vista i una mateixa manera de procedir en aquest conflicte; que és la mateixa que dicta la majoria política a l'estat espanyol. Queda el recurs a la via judicial internacional. Perquè, políticament, tampoc la UE no ha servit, de moment, per a demanar empara davant la repressió. De fet, la Comissió Europea ha acabat esdevenint l'última peça de l'engranatge del *lawfare* contra l'independentisme català. El penúltim episodi: la resposta a una pregunta que demanava a l'executiu comunitari d'investigar la violència de l'1-O. La resposta: 'És competència dels estats membres garantir els drets fonamentals d'acord amb els tractats internacionals i la pròpia constitució.' És a dir, dels mateixos estats que els poden vulnerar. ■

LA TRANSICIÓ FEMINISTA

ANNA ZAERA

«El feminisme és l'espai on cap tothom, fins i tot les que no saben gaire bé què significa ser feminista o, encara més, les que dubten què vol dir ser dona»

Ens van parlar del maig del 68, però el nostre és el febrer del 18. 'M'agrada cridar, vull cridar, vull canviar-ho tot, cridar-ho tot, cagar-me en tot', una frase que fa uns anys només hauria pogut dir l'escriptora i activista Virgine Despentes però que ara podem dir totes. Perquè ser feminista i voler *rebentar-ho* tot sembla que ja no és cosa de *riots* o *punks*, és cosa de totes. Ser feminista és sortir de treballar o de la Uni i córrer a una llibreria perquè es presenta en català la *Teoria King Kong* (Virgine Despentes, L'Altra Editorial) i, encara que no s'espera la presència de la *celebrity*, allò és una festa improvisada de les grans. Hi ha bingos, i crits, i música i cervesa. Centenars de dones. És dimecres, però són dies de *transició*.

Sí, senyores. Ha arribat el moment en què el feminisme s'ha convertit en *mainstream*. Aquesta darrera setmana, la transició s'ha materialitzat. Dissabte, a la gala dels Goya; la setmana passada, als Gaudí; a les tertúlies de la Terribas, als magazins de ràdio i tele. També en revistes que ja tenen uns mesos però que curiosament m'han caigut a les mans aquesta setmana, com el dossier 'Feminismes' editat per Crític i Pol·len Edicions, una publicació que fa una fotografia actual a dones de diferents edats que comparteixen una mirada crítica. Totes aquestes coincidències s'han confabulat en espai i temps, i he arribat a la conclusió que sí, que és veritat, ja ha passat.

És febrer de 2018 i la lluita de les dones per la igualtat de drets s'ha colat a primera fila. Tindrem el plaer, amb els anys, de dir que nosaltres vam viure *la transició*. De les trinxeres als *media*. Com una espècie de corrent començava a travessar oceans. Onades, analògiques i digitals, que sobrevolaven la terra i que al seu pas feien alçar els braços al crit convers de #metoo, #jotambé, #lesdo-nessomaquí. Perquè 'sentir-se'n part' és força primigènia.

I les reaccions començaven a impactar de dalt cap a baix i de baix cap a dalt. Fent-se la bola cada cop més gran. Just

Símbol de la lluita feminista. vw

És febrer de 2018 i la lluita de les dones per la igualtat de drets s'ha colat a primera fila

Les fortes i les dèbils; les que s'han dit fortes o les que s'han dit dèbils; les de poble i les de ciutat; les modernes i les clàssiques; les més joves i les grans

aquest divendres, 2 de febrer de 2018, es presentava a Tarragona el col·lectiu Fridas que compten amb el suport de més de quaranta associacions i entitats de la ciutat. De fet, una de les impulsores explicava que l'associació naixia 'de converses de bar amb amigues, de creure que tot el que parlàvem es podia vincular amb el feminisme'.

El feminisme sembla ser aquell moviment que ho engloba tot. Les fortes i les dèbils; les que s'han dit fortes o les que s'han dit dèbils; les de poble i les de ciutat; les modernes i les clàssiques; les més joves i les grans; les que no volen classificar-se com a víctimes i les que diuen que per fer justícia s'ha d'assumir que ho han estat; les que volen lluitar soles i les que volen reconciliar-se; les que volen cridar i les que prefereixen callar. El feminisme és l'espai on cap tothom, fins i tot les que no saben gaire bé què significa ser feminista o, encara més, les que dubten què vol dir ser dona.

Grec que aquest 2018 serà l'any de *la transició*. Però ja sabem que totes les transicions que coneixem són processos lents. Després de la declaració de canvi, fins i tot de l'acceptació general de canvi –de la *cultura pop*– s'amaga el pes de la història. Les resistències, les estructures, les lleis no escrites, la doctrina del llenguatge, fins i tot la traïció de la pròpia pell.

Aquesta transició no té la fita simbòlica de la mort de cap dictador. Les cares que dicten són exèrcits que s'amaguen amb la careta de pares, amics o germans.

Celebrem la transició. La transició que ens acull a totes i on cada lluita individual es converteix en col·lectiva. #lesdones-somaquí. 📺

L'Assemblea d'Electes de Catalunya es va formar com a eina per a defensar les institucions en cas de necessitat. ACN

El pacte dibuixarà un nou marc polític més enllà de l'autonomia

Govern Els partits independentistes, disposats a mantenir el torcebraç amb l'estat espanyol per mitjà de noves institucions

REDACCIÓ

Els tres partits polítics independentistes treballen en un pacte per a desencallar la investidura del president de la Generalitat, formar govern i impulsar un programa polític que tot fa pensar que anirà més enllà de la gestió autonòmica. La discreció amb què es treballa es va trencar ahir, en part, quan es va fer córrer que l'Assemblea d'Electes o una institució semblant tindria un paper determinant a l'hora de desencallar la investidura.

L'Assemblea d'Electes de Catalunya, també anomenada Assemblea de Càrrecs Electes, és un registre en què es poden inscriure voluntàriament tots els càrrecs polítics que ho vulguin. L'Assemblea es va presentar el 2016, impulsada per l'Associació de Municipis per la Independència, amb la funció d'esdevenir una eina democràtica per a defensar les institucions catalanes en el cas hipotètic que fossin suprimides o bé en el cas d'una gran excepcionalitat política. Poden ser-ne membres els 9.283 càrrecs electes que hi ha actualment al Principat,

L'Assemblea d'Electes ha restat fins ara pràcticament inactiva i s'ha dedicat sobretot a eixamplar el nombre de membres

dels quals 9.077 són regidors o batlles; 135, diputats al parlament; 47, diputats catalans al congrés espanyol; 16, senadors; i 8, eurodiputats. Segons la pàgina web, ara com ara té 3.587 membres.

Superar les institucions autonòmiques

L'Assemblea d'Electes ha restat fins ara pràcticament inactiva i s'ha dedicat sobretot a eixamplar el nombre de membres. Segons les informacions que es van saber ahir, l'assemblea o un organisme semblant s'activarà per esdevenir un referent

Artadi, Puig, Puigdemont i Ponsatí, durant les negociacions pel pacte entre JxCat i ERC. ACN

institucional, més enllà del Parlament de Catalunya, de manera que es consolidarà la via de la superació de les institucions autonòmiques que ja havia començat amb el manteniment del govern legítim a Brussel·les.

En vista del segrest efectiu de la Generalitat per part de l'estat espanyol, els partits independentistes consideren que ha arribat el moment d'activar aquesta institució com a motor polític de les forces republicanes i dipositària de la legalitat institucional suprimida a la força amb l'aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola. Perquè aquesta activació fos més efectiva podria comptar amb l'aval del Parlament de Catalunya.

L'anàlisi que més o menys comparteixen els tres grups és que, fins i tot si amb la formació de govern es retira formalment el 155, la Gene-

Els partits veuen la necessitat de crear institucions noves que superin les autonòmiques i mantinguin un torcebraç polític constant amb l'estat espanyol

ralitat de Catalunya continuarà intervinguda, de fet, amb la pressió judicial i la intervenció financera. Hi ha el convenciment que el govern espanyol continuarà impedit, si més no mentre mani el PP, qualsevol mesura que la Generalitat vulgui adoptar i que no agradi a Madrid. Amb això, el propòsit de 'fer república' des de la Generalitat serà impossible. Per exemple,

si el parlament aprova una llei com la de la pobresa energètica o el govern decideix de tornar a obrir les ambaixades, l'estat espanyol en tindrà prou d'impedir la despesa necessària o amenaçar amb penes de presó per a desactivar actuacions que eren factibles amb el règim autonòmic anterior al cop d'estat contra les institucions catalanes.

És en aquest context que els partits veuen la necessitat de crear institucions noves que superin les autonòmiques i mantinguin un torcebraç polític constant amb l'estat espanyol. Amb aquestes institucions, que podrien estar a l'estranger però formades per gent elegida democràticament pels ciutadans, els partits consideren que es podrien dur a terme polítiques, que després es traslladarien al territori precisament fent servir les institucions autonòmiques (la Generalitat)

o les locals (com ara els ajuntaments o les diputacions).

El paper de les institucions autonòmiques

En el rerefons de tota aquesta maniobra, hi ha la constatació que les institucions autonòmiques catalanes tenen avui menys poder que mai i són més controlades que mai. Però alhora es reconeix que continuen essent l'instrument essencial de gestió del país. I és per això que es considera imprescindible de formar el govern autonòmic i lluitar contra el 155 i l'ofec a la Generalitat, des del Parlament de Catalunya i paral·lelament a la conformació de les institucions republicanes.

Aquest doble joc serviria per a entrebancar la repressió i ensem aguditzar les dificultats amb què va ensopant l'estat espanyol de resultes de la pressió que exerceix sobre el poder judicial. ■

JOSEP MARIA TERRICABRAS

‘Si el que sigui considerat president pels espanyols s’ho creu, estarem perduts’

‘Algun jutge haurà de dir prou, això no es pot sostenir més de dos anys’, diu l’eurodiputat d’ERC en aquesta entrevista

JOSEP CASULLERAS

Josep-Maria Terricabras, eurodiputat d’ERC, demana que les forces republicanes prenguin les decisions sobre la investidura de Carles Puigdemont que impliquin el mínim mal possible, tot i que no té cap dubte ‘que ens en faran, de mal’. És partidari de trobar una fórmula que consisteixi a deixar clar que el president és Puigdemont, des de Brussel·les, però que n’hi hagi un altre que sigui ‘gestor’, que treballi des de Catalunya. Ara, que en cap cas no ‘es cregui’ que és el president, perquè, si no, ‘estarem perduts’. L’hem entrevistat just abans del viatge d’aquest cap de setmana passat a la capital europea dels negociadors d’ERC i de Junts per Catalunya per mirar de tancar la fórmula per a investir Puigdemont.

—Això es pot resoldre?

—Evidentment. Això no s’ha acabat i hem de tenir tots la responsabilitat de no deixar-ho acabar. Jo sóc molt contrari a unes altres eleccions, perquè servirien per a arribar allà on ja som, o menys. La solució ha de respectar que Carles Puigdemont és legítimament el candidat a la presidència de la Generalitat, però també és veritat que no podrà exercir de president. Exercir en el sentit que ho entenen els espanyols, perquè, com que el rei d’Espanya segurament no li signarà el nomenament, serà una dificultat.

—I quina solució proposeu?

—La solució ha de protegir els qui són amenaçats injustament per la justícia espanyola; tots els diputats tant de JxCat com d’ERC que han de participar en votacions i que poden ser empresonats immediatament per qualsevol gest que facin. Això s’ha d’evitar tant com es pugui.

—Tardà diu que si cal sacrificar Puigdemont, s’haurà de sacrificar.

—Si hi ha d’haver sacrificis, n’hem de fer tots. Però Puigdemont ja ha fet un bon tros de sacrifici, anant a l’exili. I no parlem del sacrifici dels que són a la

Jo aniria a recuperar si més no l'autonomia per tirar endavant i alhora veient què pot ser menys dolent

Des d'Europa, veig que es belluguen coses

presó. M'agradaria molt que arribéssim a una solució fent el mínim de sacrificis possibles, però amb la màxima eficàcia. El problema és que combatem contra uns enemics que poden fer el que vulguin perquè la llei són ells. Nosaltres, en canvi, no podem fer res, no pas perquè no tinguem jutges, sinó perquè no tenim l'exèrcit. Jo aniria a recuperar si més no l'autonomia per tirar endavant i alhora veient què pot ser menys dolent, tant per als qui són a l'exili com per als qui són a la presó. Perquè qualsevol cosa serà dolenta.

—Voleu dir evitar una confrontació amb l'estat?

—Segons què es vulgui dir. Si trobem solucions intel·ligents, això ja serà una confrontació. Però si simplement plantem cara i diem 'a mi no em passarà res', doncs resulta sí que ens passarà. Perquè ens engarjolaran i ens faran no sé què.

—Això ho continuaran fent igualment.

—Sí, però com més ho puguem evitar, sobretot al començament, molt millor. Jo sóc partidari de ser hàbils, a més de contundents. Ara som en una situació de repressió. Plantar cara, segons com, només voldrà dir que hi haurà més gent a la presó i a l'exili. Plantar cara en el sentit d'arribar a solucions que minimitzin les dificultats: això faria. Ara, no tinc cap dubte que ens fan mal i que ens en faran.

—Dimarts es va arribar al ple amb la previsió i l'acord d'investir Puigdemont. Per què de cop i volta aquell mateix dia no es va fer l'acte de legitimitat que s'havia acordat de fer?

—Les tres forces hi estaven disposades, com un acte de justícia i de reparació, no únicament envers el candidat a president sinó també la institució. Això tenia molta importància. Però sospito que ara consideren quines són les conseqüències. Perquè, si després de la restitució de Puigdemont, cosa que seria magnífica, cinc o sis diputats que tenim al parlament entren a la presó, aleshores s'ha aconseguit cap restitució? O s'ha aconseguit reforçar el 155? M'ho

pregunto. Em sembla que la presència de Puigdemont i els consellers a Brussel·les ha estat important per a la internacionalització del conflicte. A l'amic Oriol Junqueras, la presó l'invisibilitza. Que hi hagi veus a fora que proclamïn allò que reclamem i denunciïn la injustícia és d'una gran importància. Si això ho fem i només ens quedem amb això però amb més gent a la presó, quin avenç haurem fet?

—Aquests mateixos diputats que dieu que acabaran a la presó, ja ens diuen que el març seran inhabilitats i a final d'any, condemnats.

—De totes maneres, estarem d'acord que com menys dies algú passi a la presó, millor. A vós us ficaran a la presó a final d'any? Doncs millor que no el mes de febrer. Però, pel que fa a la restitució, restituïm una presidència o un govern? Un govern ja es veu que no, per això que diem. Però no es podria fer d'alguna manera que la veu de Puigdemont fos la veu de la presidència de la Generalitat, ara i en els anys que vinguin? Perquè és la veu que va ser triada pel poble i que el poble no ha desautoritzat mai, al contrari. Mantenir aquesta veu, però, alhora que es manté aquesta veu de projecció internacional indiscutible, fer tot allò que es pugui per protegir els qui estan amenaçats a l'interior i projectar-los endavant.

—Sembla que es negocia una manera de fer una cosa així.

—No ho sé, perquè no sóc a la negociació, però és el que desitjo com a persona que els estima a tots. Des d'Europa, veig que es belluguen coses, no pas a la cúpula europea, però hi ha una quantitat d'eurodiputats que se'ns acosten i que ens diuen que ens fan costat... Això ens ha de fer pensar que el futur pot anar canviant, sobretot si nosaltres reaccionem bé, si no fem trencadissa, si no ens barallem, si no abandonem... Si sabem mantenir la imatge forta i potent dels que realment han estat i són els que representen el govern de Catalunya, encara que sigui en aquesta situació tan

Hi ha d'haver una actitud col·lectiva d'entendre què són les coses, com han de ser i com ens les hem de prendre

difícil de l'exili, és d'una extraordinària importància.

—Des de l'exili i amb un paper simbòlic, sembla difícil de mantenir aquesta imatge potent durant gaire temps. El dia a dia i el pas dels anys poden ser molt durs.

—Aquest és el problema. Però, suposant que Puigdemont no hi pugui ser perquè no és acceptat per la banda espanyola, si el govern que es forma a Catalunya s'ho creu molt, estarem perduts. Si aquell que sigui davant del govern en forma de conseller en cap, per exemple, tot i ser considerat president per part dels espanyols i del rei, si deixa clar que el president de Catalunya és Carles Puigdemont i ell només es considera gestor, les coses també canvien. Ara, si s'ho pren seriosament, estem perduts. Si fa un gran acte de presa de possessió, estem perduts. No hi hauria d'haver ni acte de presa de possessió.

—Com s'hauria d'enfocar?

—Hi ha d'haver una actitud col·lectiva d'entendre què són les coses, com han de ser i com ens les hem de prendre. Sobretot pensant que tenim la bota contrària damunt del cap. Dependrà molt de les actituds, i seria bo que des de Catalunya, ja que el president Puigdemont i els consellers no poden tornar, hi hagués aquesta connexió constant. El president Tarradellas, que tenia molta menys repercussió, estima i coneixença, es mantenia com a tal. Compte, es poden aconseguir coses, l'efecte que volem, i és que Puigdemont continuï essent considerat pels catalans i entès pels catalans com el president de Catalunya. Hem de treballar per canviar la situació, perquè hem d'aconseguir que ell pugui tornar i els presos puguin sortir.

—Això haurà de ser a llarg termini. Com podran tornar de l'exili, sortir de la presó i es podrà fer efectiva la República?

—Hi ha l'aspecte internacional, que

és important políticament però també jurídicament. En el camp jurídic tenim tanta raó que no hi ha cap jutge al món que entengui que algú hagi d'abjurar de les seves idees o que es pugui empresonar sense control algú a qui encara no s'ha acusat formalment de res, és tan escandalós que ens donaran la raó. Però passa que triguen una mica, i hem de procurar en les instàncies que sigui que es tracti com una qüestió d'urgència. I en l'aspecte polític anem treballant per sota sobre quins reconeixements hi pot haver. I hi ha després la qüestió interior. La gent aquí no es pot resignar ni acceptar de manera submissa això que passa. Si no protestem ni denunciem, l'acció exterior tampoc no serà tan forta.

—Aquest front internacional ha fallat.

—Sí, i jo he participat en la idea que això seria més ràpid. Perquè confiava en l'esperit democràtic dels altres. Ens pensàvem que l'Europa del segle XXI reaccionaria a una repressió del segle XVIII, però la veritat és que hi ha interessos creats i encreuats entre estats. I l'estat espanyol va pagant per comprar voluntats i perquè callin. Però això s'acabarà, perquè l'escàndol va creixent cada dia i es va convocant més gent davant del jutge, i el jutge farà el que li donarà la gana.

—Ara mateix, com es percep el conflicte des de Brussel·les? L'estat espanyol ha fet un gran esforç per a caricaturitzar i desprestigiar Puigdemont.

—Que l'estat hagi de fer aquests esforços per una cosa que ells diuen que no ha existit mai, que no hi ha hagut referèndum, és caricaturesc. Els nervis que hi ha són enormes. Que González Pons hagi de fer una carta al president del Parlament Europeu perquè ve Puigdemont, és senyal d'una situació cada vegada més afeblida. Interpreto que hi ha un camí que, malgrat totes les preteses victòries que diuen que han aconseguit, tenen una debilitat que es manté.

—Com veieu d'ànims el president i els consellers a Brussel·les?

—Més aviat els veig bé, molt conscients que això és una cosa llarga. Però de vegades la gent diu que serà llarga de cinc anys, però no, no, d'un parell d'anys, no ha de ser més.

—No més llarg que això?

—No. Perquè això és un divorci. Si comences a tirar vaixelles al cap de l'altre, algú haurà de decidir, algun jutge haurà de dir prou, parlem-ne.

—Quin jutge?

—Els jutges europeus i els polítics europeus, és a dir, la UE. Perquè no es vol tenir un conflicte permanent al sud d'Europa.

—Voleu dir que la situació serà tan insostenible que no es podrà allargar més d'un parell d'anys?

—I tant. Com a màxim un parell d'anys.

—Insistiu que hi acabarà havent una mediació europea.

—Sí, perquè aquest personal quan diu naps després diu cols, si els convé. Són gent amb una capacitat de canvi... Recordeu el cas de les repúbliques bàltiques, que el dia abans de proclamar-se independents els telefonaven, dient-los que no serien mai independents.

—També hem vist com han fet els ulls grossos i han deixat enquistar problemes a Europa.

—Sí, però ara apliquem l'article 7 a Polònia. Perquè al Parlament Europeu hi ha una obsessió en bona part justificada, contra Polònia i Hongria, i els espanyols del PP contra Veneçuela. En canvi, per Espanya no. Però ja hi ha algun diputat que es demana per què en aquesta llista no hi ha Espanya. És que Hongria i Polònia fan disbarats, però els disbarats del 155 no els han fet mai. Hem d'estar atents a tot, i per això hi ha d'haver aquest treball interior de plantar cara, i també la feina exterior. El que és necessari ara no és fer autocrítica, sinó crítica a aquell que m'oprimeix. ■

L'escàndol va creixent cada dia i es va convocant més gent davant del jutge, i el jutge farà el que li donarà la gana

El que és necessari ara no és fer autocrítica, sinó crítica a aquell que m'oprimeix

Cultura popular La Ruta Eulalienca

Recepta Pica-pica de carnestoltes

Lletres Homenatjar Maragall sota un ametller florit

VilaWeb { Paper >10-11/2/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*Carnestoltes és una festa
que s'expressa de maneres
molt diverses a tot el país*

ELS CARNAVALS QUE NO US PODEU DEIXAR ESCAPAR

ELS CARNAVALS QUE NO US PODEU DEIXAR ESCAPAR

Festes Carnestoltes és una festa que s'expressa de maneres molt diverses a tot el país · Us oferim els deu carnivals més destacats

ESTER ESTELA

Des de Dijous Gras fins Dimecres de Cendra ens espera una setmana de carnaval, amb disbauxa, transgressió, sàtira i excessos de tota mena, capitanejada per la figura del Rei Carnestoltes. És una festa molt arrelada al nostre país i es manifesta de maneres molt diverses: amb rues de disfresses, tota mena de batalles campals, grans àpats populars, balls de màscares, enterraments de la sardina i un seguit de personatges propis molt singulars.

Alaior. El carnaval d'Alaior s'articula entorn de la figura de Bernat Figuerola, un sabater local que va anar a Amèrica en cerca de fortuna. Cada any per Carnaval en Bernat torna i, tot i estar afligit per una malaltia que el deteriora ràpidament, presideix tots els actes de les festes. Un dels actes més destacats és dimarts de carnaval a horabaixa, quan en Bernat dicta en públic un satíric testament. Finalment, es mor i desapareix entre les flames d'una gran foguera.

Banys d'Arles. Els trets característics del carnaval del Vallespir són els Gregoris, una tradició que barreja la paròdia a l'Església amb l'enterrament del Carnestoltes, i el 'Tio-tio', un ball amb foc que clou la festa. El dimarts de Carnaval s'enterra el Rei Carnestoltes amb una singular comitiva que desfila amb túnica blanca i cucurulla anomenada els Gregoris. Sembla que aquest acte pot ser una mostra de

1. El carnaval de Torelló. AJT // 2. Els Gregoris del carnaval de Banys d'Arles. AJT // 3. L'enfarinada del carnaval de Godall. vw

rebuig cap al papa Gregori el Gran, que al segle VII va allargar la Quaresma.

Godall. El Carnaval del Godall, un dels més populars de les Terres de l'Ebre, ha conservat un dels elements més tradicionals d'aquesta festa: la disfressa senzilla i casolana. Un dels ingredients essencials del Carnaval és el canvi de personalitat i a Godall es mantenen les mascarulles, unes disfresses fetes amb parracs que tenen per objectiu fer totalment irreconoscible la persona que hi ha dins. En la seqüència de la festa, les mascarulles arriben al poble el mateix dia que el ninot Carnestoltes i participen en el ball de carnaval del dissabte.

Palamós. Des de fa dècades la costa empordanesa és coneguda per les celebracions de Carnaval. S'hi fan rues espectaculars i multitudinàries, amb carrosses guarnides i comparses formades per desenes de participants ballant coreografies prèviament assajades. Alguns dels carnivals més populars són el de Roses, el de Platja d'Aro i el de San Feliu de Guíxols. Entre tots, el de més tradició és el de Palamós.

Pego. El carnaval més multitudinari del País Valencià es fa a Pego. Aquesta vila de la Marina Alta pot arribar a quintuplicar la població aquests dies. Tots els carrers s'omplen de festa, amb gent disfressada i una orquestra a cada cantonada. El dia central és dissabte, quan es fa la rua i, al final, una revetlla gegant que dura tota la nit. Com que el Carnaval de Pego és tan concorregut, la població ha arribat a organitzar una altra celebració, que es fa el mes de setembre i es diu Mig Any de Carnestoltes.

Sitges. El dimarts de Carnaval, a Sitges, s'hi fa l'acte més multitudinari: la rua de l'Extermini. Hi desfilen una cinquantena de comparses vistents i concorregudes. Diuen que l'èxit del Carnaval a Sitges es deu a la pugna centenària entre dues entitats locals, el Casino Prado Subenrès i la Societat Recreativa del Retiro, per veure qui la feia més grossa a l'hora de celebrar la festa. La rivalitat encara per-

Carnaval de Palamós. vw

Carnaval de Solsona. vw

sisteix i cada any una entitat s'encarrega de la comparsa del Rei Carnestoltes i una altra de la de la Reina.

Solsona. A la dècada del 1970 Solsona va redefinir el seu model carnavalesc i, partint de la idea que era una festa d'inversió, es va crear una festa major a l'inrevés. D'ací surten alguns dels elements més singulars i distintius de la festa, com ara els Gegants Bojos, una família de gegants de mans lliures que són la rèplica satírica i grollera dels oficials. Alguns altres elements remarcables són la pujada del ruc al campanar, amb un

La batalla de caramels de Vilanova i la Geltrú. vw

pixarada simbòlica, i les bates amb què es disfressa tothom.

Torelló. Una de les festes més populars, multitudinàries, participatives i desitjades de tot l'any a Torelló és el Carnaval. El Cop d'Estat del Rei Carnestoltes i l'escenificació sexual del Pullassu, una cercavila lúdico-sexual-festiva, fan del Carnestoltes de Torelló un referent dels carnavals de terra endins. Així i tot, l'element més distintiu de la festa es la nit de 'Les senyoretes i els homenots' de divendres. És una cercavila d'inversió on els homes es vesteixen de dones i les dones d'homes, amb la roba de familiars, amics i coneguts de l'altre sexe.

Vilanova i la Geltrú. Per Carnestoltes la vida social de la capital del Garraf es transforma i es lliura a un conjunt de celebracions amb més de tres segles d'història. Totes aquestes activitats representen una

diversitat d'influències i una riquesa de símbols que poques poblacions catalanes posseeixen. Alguns dels actes més destacats són la popular batalla de merenga el Dijous Gras, el personatge del Moixó Foguer, que surt el divendres, la batalla de caramels, les danses vuitcentistes del diumenge i els 'coros' del dilluns.

Vinaròs. La capital del Baix Maestrat fa un dels carnavals més multitudinaris i coneguts del País Valencià, a base de grans gales i desfilades de comparses. Té onze dies de durada i s'hi fan actes de tota mena: l'elecció de la reina del Carnaval, l'elecció de la reina Drag Queen, l'arribada del Rei Carnestoltes, batalles de confeti, nit de pijames, balls de màscares i dues grans desfilades en un circuit tancat. A més, cada any s'escull una temàtica que centra tots els actes i les disfresses. Enguany el Carnaval s'inspira l'univers de Peter Pan.

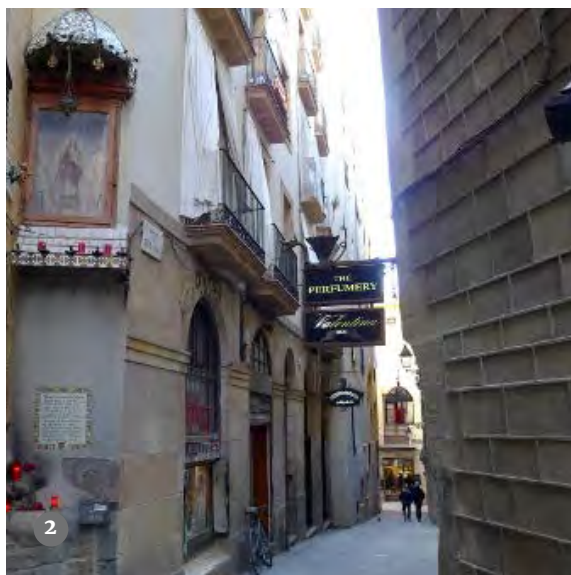
És una festa molt arrelada al nostre país i es manifesta de maneres molt diverses

LA RUTA EULALIENCA, UN PASSEIG PER LA BARCELONA LLEGENDÀRIA

Tradicions Per les festes de Santa Eulàlia, l'Associació Cultural Joan Amades organitza una passejada que recorre els passos de la patrona de la ciutat

1

2

3

REDACCIÓ

Un dels trets més característics de la llegenda de santa Eulàlia és que s'esdevé en indrets de Barcelona encara avui ben recognoscibles. De fet, per això és la patrona més veterana de les tres que té la ciutat i aquest cap de setmana se'n fan les festes, que són la festa major d'hivern de Barcelona. La llegenda diu que santa Eulàlia era una jove cristiana de tretze anys que vivia a Sarrià i que no va voler renunciar a la seva fe durant les persecucions de l'emperador Dioclecià. De resultes d'això, va ser sotmesa a tretze tortures esgarriposes en indrets molt coneguts de la ciutat i actualment és enterrada a la cripta de la Catedral.

I com que Joan Amades va ser un dels primers folkloristes a recollir-ne la llegenda popular, l'Associació Cultural Joan Amades ja fa molts anys que organitza una ruta nocturna guiada que ressegueix els passos de la patrona. El circuit, que es fa aquest vespre, té tant d'èxit que s'organitza en quatre grups diferents i ja fa dies que té l'aforament complet. Amb acompanyament musical en directe, un guia descobreix els racons de la Barcelona Vella relacionats amb la història de la santa, com ara l'indret on va ser torturada o la presó on la van tancar.

Però més enllà d'un passeig llegendari, la ruta també és un recorregut pels vestigis romans que encara queden a Barcelona, l'època en què suposadament va viure santa Eulàlia. Així, la passejada

1. La majoria d'indrets on passa la llegenda de Santa Eulàlia són a Ciutat Vella. vw // 2. La baixada de Santa Eulàlia, un dels llocs més famosos de la llegenda. vw // 3. La cripta de Santa Eulàlia. vw

arrenca de la plaça del Pedró, al Raval, on es diu que va ser abandonada nua després de la crucificació i, per tapar-li les vergonyes, va ocórrer un miracle i es va posar a nevar. Després, la ruta continua per la Volta de santa Eulàlia, on es creu que hi havia el llòbrec calabós on va ser tancada, i va fins a la Catedral, on les restes són enterrades a la cripta.

La següent parada és en un dels indrets més emblemàtics de la llegenda,

La imatge de Santa Eulàlia és molt present en diversos racons de Barcelona. vw

la Baixada de Santa Eulàlia. En aquest carreró del Barri Gòtic es creu que li van practicar el martiri més famós: fer-la rodolar dins una bóta plena de punxes i trossos de vidre. I per recordar-ho, en aquest indret la santa hi té una petita capelleta elevada on es fan diverses ofrenes i actes de cultura popular per les seves festes. La ruta també passa pel pla de la Boqueria, un espai on a l'època romana s'ajusticiava els condemnats i també per la plaça de Sant Jaume, la seu del poder romà al segle IV.

Després de passar a admirar el tros de la muralla romana que encara es manté a la seu de l'Associació Cultural Joan Amades, la ruta va cap a l'església de Santa Maria del Mar. L'antiga església de Santa Maria de les Arenes va ser un dels primers temples cristians de Barcelona i es creu que inicialment s'hauria pogut

enterrar el seu cos allí. La ruta acaba a la plaça de l'Àngel, un lloc on va ocórrer el darrer miracle relacionat amb la santa. Va ser uns quants anys després de la seva mort, el 878, quan se'n traslladaven les relíquies de l'església del Mar a la Catedral.

La llegenda explica que quan la comitiva passava a l'altura de la plaça, les restes de la santa van començar a pesar molt. Tant, que no es podien ni transportar. I de cop va baixar un àngel i va assenyalar un dels canonges de la comitiva, que resulta que li havia pres un dit a la santa per quedar-se'l com a relíquia. L'Associació Cultural Joan Amades destaca que una de les gràcies de la ruta és que cada guia ho fa diferent i posa èmfasi en diverses parts de la llegenda: la més històrica, la llegendària...

Una de les gràcies de la ruta és que cada guia ho fa diferent i posa èmfasi en diverses parts de la llegenda

La festa de l'Ametller Florit homenatja Joan Maragall al cementiri de Sant Gervasi. LC

HOMENATJAR **JOAN MARAGALL** AL VOLTANT D'UN **AMETLLER FLORIT**

Poesia Joan Margarit farà un recital a la tomba del poeta al cementiri de Sant Gervasi

REDACCIÓ

Cada segon diumenge de febrer, quan els ametllers comencen a florir, desenes de persones peregrinen fins al cementiri de Sant Gervasi de Barcelona per recordar al poeta Joan Maragall. És la festa de l'Ametller Florit, un homenatge que es fa a la tomba del poeta des de l'any 1924 i que consisteix en un recital de música i versos. Cada any hi participa algun rapsode destacat i enguany el convidat és Joan Margarit, que recitarà un poema seu dedicat a Maragall.

Un dels poemes més cèlebres de Joan Maragall és 'L'ametller', que va escriure el 1904 i que parla de la idea de pau que li va inspirar trobar-se un ametller florit enmig de la serra amb la immensitat de la seva flor blanca. En record a aquests versos, l'any 1924 es va plantar un ametller molt a prop de la tomba del poeta i des de llavors l'Arxiu Maragall de la Biblioteca de Catalunya hi organitza aquesta festa el mes de febrer, que és quan aquest arbre floreix.

El poema diu així: 'A mig aire de la serra / veig un ametller florit./ Déu te guard, bandera blanca, / dies ha que t'he delit! / Ets la pau que s'anuncia /

entre el sol, núvols i vents... / No ets encara el millor temps / però en tens tota l'alegria.'

L'acte d'enguany començarà a migdia davant el mausoleu de Joan Maragall amb el poeta Joan Margarit recitant 'Joan Maragall', un poema que dedicà al mestre i que va publicar l'any 2012 al llibre *Es perd el senyal*. Després es recitaran altres poemes de Maragall i la Coral Càntiga interpretarà diverses cançons amb textos del poeta amb acompanyament de piano. Entre més temes, es podran sentir 'L'ametller', 'Tot baixant per la drecera', 'Festeig' i 'L'Empordà'.

SERRAT, ROGER MAS, JOAN ISAAC | GEMMA HUMET HOMENATGEN RAMON MUNTANER AL BARNASANTS

Concerts Al concert també hi actuaran Borja Penalba, Eduard Iniesta i Sílvia Comes, entre més

Ramon Muntaner. vw

REDACCIÓ

Joan Manuel Serrat, Gemma Humet, Eduard Iniesta, Sílvia Comes, Rusó Sala, Enric Hernàez, Roger Mas, Borja Penalba, Turnez & Sesé, Joan Isaac i el grup Coses són els artistes que participen aquest cap de setmana en el concert d'homenatge al músic Ramon Mun-

taner, que es va retirar fa trenta anys. Amb el títol 'Cançó de carrer', nom del primer disc de Muntaner, l'espectacle es farà demà al Teatre Joventut de l'Hospitalet en el marc del festival Barnasants.

Trenta anys després d'haver abandonat la carrera musical, les cançons de Ramon Muntaner tornaran a sonar en un concert antològic que, a més, aplegarà músics de diverses generacions. Amb alguns, com Joan Manuel Serrat i Joan Issaac, hi ha compartit generació, però n'hi ha d'altres que han conegut el seu llegat de manera indirecta. Precisament aquest és el motiu principal del concert, difondre l'obra 'absolutament magnífica però poc coneguda' del músic, tal com explica Joan Isaac, impulsor del concert d'homenatge i que considera que cal reivindicar més la figura de Muntaner.

Els temes del concert se centraran en la primera època de Ramon Muntaner, quan es va fer conegut per posar música a diversos poetes. De fet, al primer disc, *Cançó de carrer*, cantava els versos de Pere Quart, Salvador Espriu i Salvat-Papasseit, entre més. I el segon, *Presagi*, va estar dedicat monogràficament a Miquel Martí i Pol. Durant la seva trajectòria, Muntaner va actuar de teloner de Lluís Llach, va presentar els discs al Palau de la Música i va compondre la banda sonora del film *La plaça del Diamant*. ■

LA FUNDACIÓ TÀPIES PRESENTA L'ARTISTA DES DE LA QUOTIDIANITAT I LA POLÍTICA

Exposicions Les exposicions 'T de Teresa', dedicada a la seva dona, i 'Antoni Tàpies. Biografia política' exploren la vida del creador català

REDACCIÓ

Aquesta setmana, la Fundació Tàpies ha inaugurat 'T de Teresa', una exposició sobre la relació d'Antoni Tàpies amb qui va ser el seu major suport, la seva muller Teresa Barba. L'exposició mostra, d'una banda, la 'Sèrie Teresa' (1966) de dibuixos dedicats a la dona i, de l'altra, 'Cartes a Teresa' (1974), que recull litografies i collages en el seu honor.

La compilació preserva la intimitat de la parella a partir de la simbologia de Tàpies, però alhora exposa al·lusions explícites a la seva vida quotidiana i sexual. Segons el director de la Fundació Tàpies, Carles Guerra, Teresa era 'una interlocutora del treball' i una 'destinatària privilegiada' de l'obra de l'artista. És per això que la fundació ha volgut agrair la seva contribució havent cedit el llegat artístic de Tàpies i, més enllà, havent format part de la seva creació.

'T de Teresa' es podrà veure fins al 21 d'octubre, però no serà l'única exposició del 2018 a la fundació. El 7 de juny s'inaugurarà *Antoni Tàpies. Biografia política*, un recull d'obres que pretén ser una anàlisi del contingut polític més subtil en l'estil de Tàpies. L'artista va viure la postguerra i el franquisme des d'una posició catalanista i antifranquista, però les seves peces van eludir la censura gràcies a la seva estètica abstracta.

L'exhibició presentarà per primera vegada obres de les dècades dels cinquanta i seixanta que situen Tàpies en l'escenari polític de postguerra. A

'T de Teresa' es podrà veure fins al 21 d'octubre. vw

partir de peces del fons de la fundació i d'altres cedides per col·leccions estrangeres, la politització silenciosa es farà palesa examinant-ne les formes i els procediments que aporten sentit polític al contingut. La mostra es mantindrà fins al 24 de febrer de 2019.

Artistes convidats

Aquesta setmana, la fundació també ha estrenat una exposició sense títol dedicada als artistes Jennifer Allora i Guillermo Calzadilla, ambdós residents a Puerto Rico. En sintonia amb l'estil informal de Tàpies, les peces de tots

dos creadors plasmen la multiplicitat de formes existencials del món però a partir del so com a fil conductor, que guia el visitant d'obra en obra.

Fotografia, escultura i *performance* es converteixen en activisme polític per mitjà del debat i l'experiència del públic i obren la porta a la intersecció de molts camps, entre els quals destaca la crítica a la vulnerabilitat de l'illa de Puerto Rico. Protestes contra el deute econòmic, la fragilitat climàtica i el dèficit democràtic són alguns dels temes que els artistes destaquen en la seva obra. ■

Al festiva hi participen artistes d'arreu i també artistes sortits del centre de creació barceloní El Graner. vw

EL FESTIVAL SALMON TORNA A BARCELONA AMB TRENTA PROPOSTES ARTÍSTIQUES

Festivals El certamen inaugura una sèrie de produccions escèniques contemporànies des de la creació artística més experimental del Graner

REDACCIÓ

Un any més, Barcelona acull el Festival Sàlmon, que proposa diferents maneres d'expressió artística a partir del llenguatge corporal i el moviment. Hi participen artistes d'arreu i també artistes sortits del centre de creació barceloní El Graner. Junts, consoliden la relació entre l'escena local i els muntatges estrangers, sobretot iberoamericans. Les trenta propostes es podran veure fins al 25 de febrer a espais culturals com el MACBA, CaixaFòrum, la sala Hiroshima i el Mercat de les Flors.

Entre els espectacles del cicle escènic destaca *Atlas*, d'Ana Borralho i João Galante. A l'obra, hi participen cent persones de diferents professions, que

pugen a l'escenari per representar l'organització social de la humanitat. Com *Atles*, a qui Zeus va condemnar a carregar el cel sobre l'espatlla en la mitologia grega, la *performance* pretén escenificar la càrrega que porta cada ciutadà segons la seva funció en la societat. *Atlas* es representarà avui a les 21.00 al Mercat de les Flors i l'entrada és lliure.

Un altre reclam del Festival Sàlmon és *Nosotros*, un espectacle de dansa contemporània de la mà de Javiera Peón-Veiga que explora la potencialitat del cos i la gestió de la seva energia en el moviment. També arriba l'última obra del Conde de Torrefiel, *M.C.*, on Tanya Beyeler i Pablo Gisbert experimenten amb la multidisciplina en una exhibició d'embrions d'idees a la recerca d'un terreny fèrtil en què materialitzar-se.

Épica, *Pelucas en la niebla*, *Dios tiene vagina* i *Blink Flash Duncan* són altres títols destacats del cicle. Tots plasmen singularitats de la vida quotidiana a partir de la música, el ball i l'expressió corporal. Els conflictes identitaris, la normativitat social i l'emancipació personal són temes recurrents en totes les obres, amb un preu per entrada de menys de 15 euros.

A part de les funcions teatrals, el festival també incorpora una àmplia programació formada per tallers, conferències, diàlegs i exposicions lligats a una filosofia escènica que busca un llenguatge propi. Dins d'aquest cicle, demà es farà la Bacanal Sàlmon a la residència de creació Fabra i Coats, on els artistes del Graner i convidats compartiran una paella amb els assistents.

'The Florida Project' explica la crisi des dels ulls d'una nena de sis anys. CRE FILM

CLINT EASTWOOD RELATA LA HISTÒRIA DELS TRES HEROIS QUE VAN ATURAR UN ATACANT EN UN TREN EN DIRECCIÓ A PARÍS

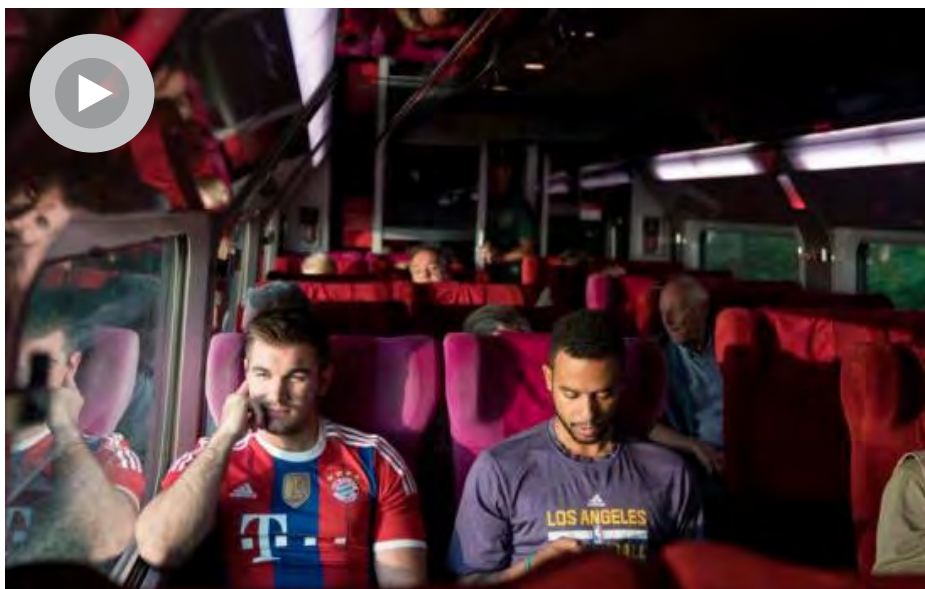
Clint Eastwood torna al cinema dirigint *The 15.17 to Paris*, que explica la història dels tres joves estatunidencs que van enfrontar-se a un atacant en un tren que anava d'Amsterdam a París fa gairebé tres anys. El veterà actor i director de cintes com *Million Dollar Baby* i *Gran Torino* torna a optar per un relat èpic i emotiu. Entre les estrenes de la setmana, també destaca *The Florida Project*, un film independent que explora la visió de la crisi des dels ulls d'una nena de sis anys.

The 15.17 to Paris

15.17 Tren a París

Intèrprets: Judy Greer, Jenna Fischer; Anthony Sadler, Alek Skarlatos, Spencer Stone. Gènere: Drama.

El 21 d'agost de 2015, tres turistes estatunidencs que viatgen en tren a París s'han d'enfrontar a un atacant armat. La cinta fa un repàs de les vides dels tres joves, la seva amistat i el valor que els va unir contra l'amenaça en aquell tren. La singularitat del film, basat en fets reals, és que els tres herois de l'atac s'interpreten a ells mateixos.

The Florida Project

Direcció: Sean Baker. Intèrprets: Brooklyn Prince, Bria Vinaite, Mela Murder; Willem Dafoe, Caleb Landry Jones, Christopher Rivera. Gènere: Drama.

La Moonee té sis anys i somia anar a Disneyland. Viu amb la mare en un motel als afores d'Orlando, on el gerent del motel és la figura més propera a un pare. La Moonee passa l'estiu al motel amb els amics mentre els adults s'enfronten als efectes de la crisi. Willem Dafoe està nominat als Oscar 2018 en la categoria de millor actor de repartiment.

Fifty Shades Freed

Cincuenta sombras liberadas

Direcció: James Foley. Intèrprets: Dakota Johnson, Eloise Mumford, Rita Ora; Jamie Dornan, Eric Johnson, Luke Grimes. Gènere: Erotisme.

En Christian i l'Anastasia tornen amb la tercera part de l'adaptació cinematogràfica de la saga de novel·les eròtiques Fifty shades. Aquesta vegada, els protagonistes acabats de casar gaudeixen del sexe durant la lluna de mel per Europa. Entre el luxe i la felicitat, una nova amenaça posa en perill la relació.

Maya the Bee: The honey games

La abeja Maya. Los juegos de la miel

Direcció: Noel Cleary, Alexs Stadermann, Sergio Delfino. Gènere: Animació.

La Maya s'uneix a un equip d'insectes rebels per competir als Jocs de la mel. La famosa abella s'enfronta a les rivals de Buzztròpolis per salvar les seves companyes.

Joan-Lluís Lluís no és mai previsible ni rutinari. La seva última novel·la és una festa per a qualsevol lector

Josep Lluch

‘JO SÓC AQUELL QUE VA MATAR FRANCO’ DE JOAN-LLUÍS LLUÍS

Us oferim un fragment de la novel·la guanyadora del premi Sant Jordi, que la setmana vinent arriba a les llibreries

REDACCIÓ

D'esdeveniment literari, qualifica l'editor Josep Lluch la publicació del premi Sant Jordi d'enguany, *Jo soc aquell que va matar Franco*, obra de Joan-Lluís Lluís. De títol provocador i molt estimulants en els temps que corren, la novel·la neix de la pregunta: Què hauria passat si Franco, pressionat per Hitler, hagués entrat a la Segona Guerra Mundial declarant la guerra als aliats? Joan-Lluís Lluís proposa un personatge protagonista, Agustí Vilamat, nascut a Solsona el 1916, un antiheroi, que quan narra la història es troba en la trentena. Un home que treballa de corrector lingüístic, perquè és un enamorat de la llengua i és un gran lector, un lletraferit. Però la guerra del 1936-39 acaba portant-lo al camp d'Argelers, on la dona que estima morirà arran d'un bombardeig i això l'empenyerà a fer-se maqui i començarà una història de clandestinitat pel Vallespir.

En aquest punt comença la ucronia de la història i una voluntat de venjança clara de l'autor a l'hora de matar Franco. El llibre publicat per Proa arribarà a les llibreries dimecres vinent. Mentrestant, podeu **llegir-ne un fragment**.

També hem demanat el parer a l'editor de la novel·la, Josep Lluch, sobre *Jo soc aquell que va matar Franco*. Explica:

«Cada nova novel·la de Joan-Lluís Lluís és un esdeveniment literari. La seva obra es desplega, avança, explora i conquereix nous territoris amb una curiositat voraç i feliç, gairebé picassiana. Al llarg dels llibres i els anys, hem vist com l'escriptor reinterpretava a la seva manera gèneres com la novel·la d'aventures, el relat mitològic, la novel·la històrica, eròtica, policíaca i picaresca.

Jo soc aquell que va matar Franco, l'últim premi Sant Jordi, no és cap excepció en aquest gust pel repte, la descoberta i la paradoxa. El preàmbul situa el lector

al 12 de juny de 1940 sota el títol 'A partir d'avui seré un altre'. Tot seguit, en una 'Relació breu però indispensable dels vint-i-tres primers anys de vida d'Agustí Vilamat, narrador', coneixem el primer record del protagonista: en un accident fortuït, un nen tímid i obediènt perd un ull per sempre. Aquest és l'heroi que robarà el cor del lector. Aquesta criatura fràgil, que s'ha proposat de no desobeir mai més els pares, és també la més poderosa i decisiva. I és des del cor de la seva intimitat que coneixerem uns fets col·lectius de gran alenada èpica.

Joan-Lluís Lluís no és mai previsible ni rutinari. La seva última novel·la és una festa per a qualsevol lector. Des de la prosa neta i seductora, fins al desplegament argumental, passant per uns personatges i uns escenaris que no ens traurem mai més del cap. Llegeixin-la.»

PICA-PICA DE CARNESTOLTES

Dues plates de barquetes
per a la festa
de la disbauxa

Ingredients

Per a la primera plata de barquetes:

- 40 llesquetes de pa
- 1 truita de patata i ceba (de 10 ous)
- 1 pebrot escalivat o 3 del 'piquillo'
- 40 olives verdes farcides
- 40 escuradents

Per a la segona plata de barquetes:

- 4 tipus de pa de barra: d'olives, de cereals, artesana, d'espelta (o del que es vulgui)
- 10 llesquetes de pa amb tomàquet i pernil salat
- 10 llesquetes de pa amb mantega, salmó fumat i ou dur esmicolat
- 10 llesquetes de pa amb tomàquet i truita d'all tendres
- 10 llesquetes de pa amb tomàquet i botifarra d'ou
- 40 escuradents

NEUS GUSCÓ

Muntarem les llesquetes de pa amb els ingredients i els fixarem amb un escuradents perquè es puguin agafar bé. D'aquests ingredients, en sortiran dues plates de barquetes per a la festa de carnestoltes.

Els catalans suspenen la policia espanyola per la violència de l'1-O i aproven els Mossos, segons el CEO

El currículum d'Elsa Artadi, la millor resposta al menyspreu d'Albiol

Un quart ultra serà jutjat per la intimidació a Mónica Oltra

Onze atletes dels Països Catalans competeixen des d'avui als Jocs Olímpics d'Hivern a Corea del Sud

JxCat registra una proposta per a modificar la llei de presidència sense l'acord amb ERC

L'informe dels lletrats del parlament: el calendari de la investidura no ha començat a córrer